

HENKS · GEHEIM DOOR · WIM · KOLLE

· NIJKERK - G.F. CALLENBACH ·

HENKS GEHEIM

DOOR

WIM KOLLE

GEÏLLUSTREERD DOOR E. J. VEENENDAAL

NIJKERK — G. F. CALLENBACH

HOOFDSTUK I.

„Hm,” bromde de fluweelen armstoel. „Het spijt me dat ik het zeggen moet, maar ik kan onmogelijk de zaken zoo donker inzien.”

De aangesprokene, een rieten ligstoel, waarvan achteloos eenige dekens afhingen, alsof er nog pas iemand op gelegen had, rekte zich eens in zijn volle lengte uit en wilde juist beginnen zijn eigen meening nader toe te lichten, toen een waarschuwend „st” van den water-

ketel hem verschrikt naar de deur deed kijken. Want ge moet weten, dat behalve de waterketel en de klok, nooit iemand van de meubels zal spreken, als er menschen in de nabijheid zijn.

Het bleek evenwel een loos alarm te zijn, de naderende voetstappen gingen de deur voorbij.

„Ik wou maar zeggen,” hervatte de armstoel, „dat de dokter zelf vanmiddag zei: Een poosje naar het Zuiden, mevrouw, en u zult eens zien, hoe flink u dan weer bij uw man en kinderen terugkomt!”

„Ja ja, dat kennen we,” kraakte de ligstoel, „en ik kan je de verzekering geven, dat reeds vele zieken, die in mijn armen hebben gelegen, naar het Zuiden gegaan zijn, om nooit weer terug te keeren.”

„Oche weeë,” kreunde de waterketel, terwijl de andere stoelen in droef gepeins naar den armstoel keken, als verwachtten zij van dezen een bemoedigend woord; want ziet ge, de armstoel was een persoontje van groot gewicht en door alle meubels, behalve het orgel, dat er zeer beslist een eigen meening op nahield, werd heel veel gewicht gehecht aan het oordeel van den armstoel, doch nu bewaarde zelfs deze een geheimzinnig stilzwijgen. Het was of er iets droevigs hing in de plooiën van de gordijnen; en de koperen bloempot, die anders altijd glimlachte, keek nu heel effen.

„Kom kom, niet zoo somber,” klonk plotseling de heldere stem van het orgel. „Wie zegt jullie, dat het met onze mevrouw ook zoo gaan zal? Jullie weet zelf, hoe opgewekt en flink ze altijd was, nu ja, na die verkoudheid wilde de hoest niet weg, maar ik zeg jullie, dat ik menigmaal voor een herstelde zieke heb moeten zingen, en waarom zouden wij dat over een poosje ook niet voor onze mevrouw doen?”

De stemming klaarde zichtbaar op, behalve bij den rieten ligstoel, die norsch bij zijn sombere beschouwing bleef. Het gesprek werd spoedig algemeen en men was het er vrijwel over eens, dat, al moest mevrouw een poosje weg, het volstrekt nog geen afscheid voor altijd hoefde te zijn.

Daar ging de deur open. Terstond verstomde het gesprek. Alleen de klok tikte ernstig door en het theewater zong....

In de deuropening stond een nog jonge vrouw met 'een vriendelijk gezicht en zulke lieve blauwe oogen, dat men direct van haar houden moest, als men haar maar even aanzag. Zij leunde op den arm van haar man, die haar naar den ligstoel bracht, de dekens zorgvuldig over haar heenspreidde en dan den armstoel wat aanschoof.

Beiden keken ernstig en zwijgend voor zich.

De meubels luisterden in ademlooze spanning,
wat er komen zou.

Eindelijk verbrak zij de stilte.

„Het zal een heel ding voor je zijn, Eduard.
De dokter sprak van op zijn minst negen
maanden.”

„Kom, kind, tob daar niet over, we kunnen

Willemien vragen, die is juist vrij en Riek is veel handiger dan ons vorige meisje, en, nietwaar, zouden wij ons niet elke opoffering getroosten, als we je weer gezond terugkrijgen?"

Ze zuchtte even en het was, of er iets vochtigs in haar oogen blonk. Het viel haar zoo zwaar haar man en kinderen te verlaten.

Hij boog zich teeder tot haar over en fluisterde: „Wij hebben ons huisje toch immers op geen zandgrond gebouwd? Geeft Hij, die ons het kruis zendt, niet tevens kracht tot dragen?"

Zij drukte even begrijpend zijn handen.

„Och, zie je, wat zullen de kinderen zeggen, ze hebben nog nooit hun moedertje gemist. Ze houden van Willemien, dat is waar, maar.... Op zijn minst negen maanden! En dan onze Henk," ging ze voort, „je weet zelf hoe 'n moeilijk kind het is. Hij wendt altijd onverschilligheid voor, is soms zoo norsch en hij kan toch zoo innig lief voor zijn moedertje zijn, maar het is net, of hij zich schaamt, als hij iets liefs doet."

„Och ja, maar dat ligt een beetje in jongens-aard, hij wordt nu ook al tien jaar en onder zijn kornuiten op school is hij ondanks zijn stuurschheid zeer bemind en de onderwijzers mogen hem ook graag."

Even gleed een glimlach over haar gelaat, alsof het haar goed deed, dat toch zooveel

menschen van haar stuggen jongen hielden en zij vervolgde opgewekter:

„Voor Elsje heb ik niet zooveel zorg, ze is altijd zoo lief en meegaand, dat Willemien met haar niet veel te stellen zal hebben, ze kan al zoo moederlijk doen met haar poppen, vind je ook niet, man?”

En weer glimlachte zij en was even vergeten, dat ze in haar gelukkig huisgezin negen maanden op zijn minst een ledige plaats zou achterlaten.

Vier slagen van de klok wekten beiden uit hun mijmering.

Even gleed er een schaduw over haar gezicht. Hij begreep haar onmiddellijk.

„Ik zal de kinderen er wel op voorbereiden, houd jij je nu kalm, hoor, en ik zal ook dadelijk naar Willemien schrijven.”

Willemien was een een paar jaar oudere zuster van mevrouw, die jaren lang gouvernante was en nu juist een andere betrekking zocht, omdat de haar toevertrouwde leerlingen naar een kostschool zouden gaan. Het was dus hoogstwaarschijnlijk, dat tante Willemien wel zou kunnen helpen.

Een hevige ruk aan de bel, een doffe slag op de deur, waarschijnlijk met een schooltasch, deed mijnheer even geërgerd opkijken.

„Wat wordt die jongen toch wild.”

„Kom, man,” vergoelijkte zij lachend, „hij

is natuurlijk hard naar huis gedraafd.”

Even gestommel in de gang en wijd wordt de kamerdeur opengegooid.

Een aardige jongen met rechtopstaand blond haar en groote donkere oogen, kijkt een beetje verlegen de kamer in, alsof er iets niet geheel met hem in den haak is.

„Dag vader, dag moeder,” zegt hij eenigszins bedremmeld, terwijl hij beschermend zijn beide handen houdt over iets, dat uit zijn blouse puilt en zich dadelijk verraadt door een gesmoord miauw! miauw!

„Wat is dat nu, Henk?” zeggen vader en moeder bijna tegelijk.

„Een poesje,” licht hij wel wat overbodig nader toe, terwijl hij het diertje in kwestie nu heelemaal te voorschijn haalt, alsof nog iemand eenige reden had daaraan te twifelen. Dan zwijgt hij weer, krijgt een kleur als vuur en weet het eerste oogenblik niet recht, hoe hij zijn verhaal zóó aannemelijk zal maken, dat hij het beestje houden mag. Hij drukt het donzige voorwerpje intusschen teeder tegen zich aan en streelt het zachtjes, om het poesje op zijn gemak te brengen, dat nu eventjes begint te spinnen. Henk kijkt nu eens vader, dan weer moeder aan. Hij kan evenwel niets anders op hun gezichten lezen, dan afwachting van wat er komen zal en hij steekt dus maar van wal:

„Jan Versluis ziet u, die had het gekregen van Piet Mellema, maar Jan mocht het niet hebben van thuis en Henk Molenaar met nog een paar jongens wilden het een steen om zijn nek doen en in het water gooien en ze stonden er allemaal omheen, toen ik er aan kwam.”

„Je hebt toch niet gevochten, Henk?” deed vader streng.

„Nee vader, ik nam het mee en het kroop dadelijk in mijn blouse, vader en het bibberde zoo, ik zei tegen de jongens, ik zal het wel meenemen, ik mag het wel hebben van thuis.”

„Dat was nogal voorbarig van je, hè?”

Het poesje had zich nu in Henks arm genesteld en spinde steeds luider en Henk keek, met een smeekende uitdrukking in zijn oogen, nu eens vader dan moeder aan.

Moeder vond het wel goed, dat zag hij aan het fijne lachje in haar oogen, die heel streng trachtten te kijken, maar het zoo zelden konden.

„Tik-tak-tik-tak-neem-het-maar-neem-het-maar,” tikte de klok en de waterketel zong: „ik zou het maar houden.”

Daar ging de kamerdeur open en een klein meisje met blonde krullen en net zulke lieve blauwe oogen als haar moeder, trad de kamer in. In een oogwenk zag ze het poesje en had verder nergens oogen voor.

„O, wat een lief poesje, o Henk, wat een schatje, is dat voor ons?”

„Wel Els,” zei moeder glimlachend, „zou je niet eerst goeden dag zeggen?”

„Dag moedertje, vadertje,” en in één adem: „mogen wij het houden?”

Heel voorzichtig streelde ze met haar kleine wijsvingertje het grijze rugje, dat behaaglijk trilde. Henk grinnikte zacht, maar had geen plan zijn teederen last aan zijn zusje over te laten, toen Elsje daar een poging toe deed.

„Toe Henk, laat mij het even vasthouden,” maar Henk drukte het als eenig antwoord nog inniger tegen zich aan.

Vader keek moeder eens aan en moeders oogen zeiden: „Laten ze het maar houden.”

„Breng het dan maar bij Riek in de keuken, Henk,” besliste vader, „en laat zij er even voor zorgen, maar je moet het in het vervolg eerst vragen, hoor, als je zulke levende waar thuis brengt,” trachtte vader nog streng te zeggen.

De laatste vermanende woorden gingen evenwel geheel in het gejuich van de kinderen verloren.

Riek wist eerst niet, wat haar overkwam, maar zelf een dierenvriendin zijnde, begon zij met het beestje een schoteltje melk voor te zetten.

De beide kinderen lagen op hun knieën in

ademlooze verrukking naar het roode tongetje te kijken, dat regelmatig op en neer bewoog.

Riek was een goedhartig meisje van ongeveer vier en twintig jaar; uit een groot gezin af-

komstig, wist ze van aanpakken en hier bij de familie Hoogeboom had ze het best naar den zin. Zij was hier nu twee jaar en voelde zich mede een lid van het gezin. Zij wist al, dat mevrouw een poos weg moest en even keek ze meewarig naar de beide kinderen, die nergens anders oog voor hadden, dan voor het kleine grijze poesje, dat zich nu op zijn dooie gemak voor het fornuis zat te wasschen, alsof het zijn heele leven hier had gewoond. Toen rolde het zich op, stak zijn kopje tusschen zijn voorpootjes en viel luid spinnend in slaap.

In de huiskamer zaten vader en moeder te overleggen, hoe ze moeders tijdelijk heengaan het best aan de kinderen konden vertellen. Het poesje had het ernstig oogenblik even verschoven.

„Ik zou het ze maar na het eten vertellen, Eduard, en de zaak zoo luchtig mogelijk voorstellen. Ze zullen het zeker prettig vinden, dat Willemien komt.”

„Ja, ik zal haar vanavond nog schrijven, dan hebben wij deze week nog bericht en weten wij ook, waar we ons aan te houden hebben.”

Aan tafel heerschte een opgewekte stemming. De kinderen waren één en al opgewondenheid over het poesje.

„Moeder,” zei Henk, „mogen we dat mandje hebben, dat op den zolder staat? Riek heeft

nog een oud kussentje, dat mogen we ook hebben en dan zijn we voor vannacht klaar."

Elsje, die het dichtst bij vader zat, trok hem even aan de mouw van zijn jas: „Vadertje," vleide ze, „het poesje heeft melk gedronken met een klein rood tongetje."

Henk schaterde en plaagde:

„Dacht je dan dat een poes met een blauw tongetje dronk?" Algemeen gelach.

De maaltijd ging ongestoord voorbij en vader en moeder, aangestoken door de vroolijkheid der kinderen, vergaten voor een oogenblik de lichte schaduw, die moeders aanstaand vertrek over hun levenspad wierp.

Maar de klok tikte voort tik-tak-tik-tak en aan alle dingen komt een eind en zoo was ook spoedig het oogenblik aangebroken, dat de kinderen in een klein kamertje naast de huiskamer een uurtje aan hun schoolwerk zouden gaan werken.

Dat vader na een poosje binnenkwam, was niets vreemds. Vader kwam dikwijls kijken of het werk vlotte en vooral Elsje, die niet erg sterk in het rekenen was, moest wel eens een beetje op weg geholpen worden.

Maar dezen keer keek vader zoo anders dan gewoonlijk, het was net of er iets in de lucht hing, vooral toen vader zoo ernstig zei:

„Kinderen, ik moet jullie eens wat vertellen." Hij nam Elsje op zijn knie, terwijl Henk een

beetje dichter bij schoof en Elsje over haar blonde krullen strijkend, begon hij:

„Jullie zult toch allebei wel graag willen, dat moeder weer heelemaal gezond was, dat ze niet meer op dien stoel hoefde te liggen en dat wij weer met ons viertjes van die

prettige wandelingen konden maken, net als vroeger, nietwaar?”

Elsje keek vader eens aan, begreep niet goed, waar hij heen wilde en Henk voelde iets van een prop in zijn keel, die hij tevergeefs probeerde weg te slikken.

Natuurlijk wilden zij graag hun moedertje weer heelemaal beter hebben.

„Welnu, de dokter heeft gezegd dat moeder

dan voor een poosje naar een ander land zou moeten, waar met Gods hulp veel zieke menschen weer heelemaal beter worden en jullie wilt moeder toch ook wel graag weer net zoo hebben als vroeger, nietwaar?"

Beide kinderen knikten zwijgend.

Elsje begon te schreien, maar was grootendeels getroost, toen vader vertelde van tante Willemien, die komen zou en dat ze alle weken moeder lange, lange brieven zouden schrijven.

Henk zei niets, het brok in zijn keel was zóó groot geworden, dat hij geen moeite meer deed het door te slikken. Onder de tafel balde hij zijn vuisten, zijn oogen deden zoo raar, zou moeder zooveel zieker zijn dan zij dachten? Hein Verschuur zijn moeder was ook lang ziek geweest, maanden lang en toen . . . was ze gestorven; maar die had altijd op bed gelegen. Heins vader had verteld, dat ze nu in den hemel was. Als vader nu maar niks tegen hem zeggen zou. Vader zat Elsje te troosten, had schijnbaar geen erg in hem, nee niet huilen, dat doen alleen meisjes, geen mannen, hij was een man. Hij moest zich goed houden, niks laten merken.

„Jij wilt toch ook wel graag, dat moeder weer beter wordt, Henk?"

Henk knikte stuursch, hij kon geen uiting geven aan zijn gevoel.

Vader zette Elsje weer op den grond.

„En dan hoop ik, kinderen, dat jullie moeder het afscheid niet moeilijk zult maken en wij zullen allemaal ons best doen, om moeder te helpen, nietwaar? En het is immers maar voor een poosje,” ging vader luchtig voort, „kom, nu gaan we gezellig bij moeder een kopje thee drinken en dan gaan jullie naar bed.”

Elsje, reeds half verzoend met het plan, vooral ook door de komst van tante Willemien, waar ze dol op was en het schrijven van lange brieven aan moeder, wat iets geheel nieuws voor haar was, snikte nog even zachtjes na, maar reeds was een vroolijk lichtje in haar lieve nog vochtige blauwe kijkers, toen ze op haar moeder toeliep, haar armpjes om haar hals sloeg en haar toefluisterde, dat ze lange brieven zou schrijven, héél lange brieven.

Henk zag bleek, durfde zijn moeder nauwelijks aanzien, uit angst, dat hij in tranen zou uitbarsten, want hij wist niet hoe het kwam, maar nu moest hij steeds denken aan de moeder van Hein Verschuur, die, zooals de dominee gezegd had, gegaan was naar het Huis met de vele woningen en dan troostte hij zich weer, dat die moeder vele maanden in bed had gelegen, niet op een stoel, zooals de zijne, maar hij kon de gedachte niet van zich afzetten, dat de Heer misschien ook zijn moedertje zou noodig hebben in het Huis met de vele woningen.

Moeder keek eens tersluiks naar Henk, zij begreep, wat er in hem om moest gaan, maar haar jongen kennend, deed ze net, of ze heelemaal geen erg had in zijn beklemming.

Elsje praatte druk over tante Willemien en of het héél ver was, waar moeder heen ging en langzamerhand vond ook Henk zijn stem terug en kon af en toe iets gewoons zeggen, al was het dan ook met een vreemde, schorre stem en zoo was het spoedig tijd, om naar bed te gaan.

HOOFDSTUK II.

Ergens in huis was een klein kamertje, Henks kamertje. (Elsje sliep nog in een afgeschoten hoekje van vader en moeders groote slaapkamer). Een smal wit bed, een tafel, een stoel, een waschtafeltje, meer kon er niet staan, maar Henk was er volkomen tevreden mee. Er was ook nog een klein boekenrekje, Henks trots, met zijn laatsten verjaardag gekregen. Aan den wand een paar jongensplaten, een door Henk zelf geteekende kaart van Noord-Holland en vlak tegenover zijn bed een plaat van den Goeden Herder, die zoo teeder een schaapje in Zijn armen draagt.

Henk hield veel van die plaat, maar hij zou

er nooit met iemand over willen spreken, alleen had hij zijn moeder eens bekend, dat hij deze plaat zoo mooi vond omdat de Goede Herder het arme lammetje zoo voorzichtig droeg. Ze hadden samen de plaat bewonderd voor een winkelraam, toen moeder nog overal heen mocht loopen en toen was het Kerstfeest geworden en onder aan den boom met de heldere lichtjes had netjes opgerold voor hem deze plaat gelegen en hij had haar zóó opgehangen, dat hij er van zijn bed uit op zien kon en dikwijls lag hij te denken, voor hij slapen ging, dat de Goede Herder afgedwaalde kinderen net zoo teeder in Zijn armen zou dragen, als dat schaapje, en hij wist zelf niet waarom, maar die gedachte stemde hem altijd zoo rustig.

Nu stond hij weer voor de plaat van den Goeden Herder, een kleine witte figuur in zijn nachtgewaad en hij dacht aan den tijd, toen moeder de plaat voor hem gekocht had. Dat was toch wel een verschil met nu en weer overweldigde hem de gedachte, dat moeder veel zieker was dan hij gemeend had, en snikkend wierp hij zich voor zijn ledikant op zijn knieën, waar hij 's avonds zijn avondgebedje altijd deed en nu hij grooter werd, ook wel eens iets vroeg, dat moeder in het gebedje niet had geleerd, maar dat wist niemand, zelfs moeder niet en zoo vroeg hij dezen avond,

zijn keel pijnlijk schor van ingehouden tranen: „Lieve Heer, wilt U als 't U blijft mijn moeder nog niet noodig hebben in het Huis met de vele woningen.”

Daarna stond hij wat gerustgesteld op, stapte in zijn bed en lag nog lang naar de plaat van den Goeden Herder te kijken, toen.... viel hij in slaap....

En buiten zong de wind door de half naakte boomen, want het was reeds achter in October en de dorre blaadjes dansten in den maneschijn, en de roode blaadjes van den wilden wingerd fladderden als groote vlinders op het raamkozijn en keken door de ramen van het witte huisje, dat door de familie Hoogeboom bewoond werd, maar alles was heel stil, want de heele familie sliep, alleen de meubels spraken heel, héél zachtjes, maar daar konden de menschen nooit wakker van worden en het kleine grijze poesje lag opgerold in het mandje in de keuken en sliep zóó rustig, alsof nooit door een paar ondeugende jongens zijn leventje bedreigd was.

Tik-tak-tik-tak ging de groote klok in de huiskamer, maar verder was alles heel stil.

En de groote blinkende maan, die den geheelen nacht aan den hemel waakte met een heel leger van gouden sterretjes, keek eens heel voorzichtig door het raam van Henks kamertje.

Daar lag Henk in zijn smal wit bed met zijn armen onder zijn hoofd en kijk, hij glimlachte in zijn slaap.... Henk droomde....

Hij was in een prachtige tuin, overal bloeiden witte rozen en in het midden was een groote fontein en het water sprong omhoog als zilveren manestrallen en aan den rand van de fontein zaten twee witte Engelen met zulke blinkende vleugels, dat Henks oogen er van moesten knippen, maar hij had geen oogen nog voor de blinkende Engelen, want ziet, daar kwam de Goede Herder van zijn plaat regelrecht naar hem toe. Hij had zeker het lammetje naar zijn kooi gebracht, want Hij droeg nu niets, maar Henk wist heel goed, wie de Goede Herder was, al droeg Hij nu geen schaapje en hij viel op zijn knieën en vouwde zijn handen samen en vroeg smeekend:

„Lieve Heer, wilt U als 't U blijft mijn moeder weer heelemaal beter maken?”

En toen gebeurde er iets heel wonderlijks....

De Goede Herder nam Henk in Zijn armen, zooals Hij dat lammetje gedaan had en Henk voelde zich overgelukkig, toen de Goede Herder hem in het oor fluisterde: „Dengenen, die God liefhebben, werken alle dingen mede ten goede.” Henk voelde, dat dit betekende, dat de Heer zelf beloofde, dat zijn moeder weer beter zou worden en met een zucht van geluk

werd hij wakker en staarde in het vredig blinkend maangezicht en tegenover hem hing de plaat van den Goeden Herder, die het lam zoo teeder droeg en binnen in Henks onrustig hartje was vrede gedaald, want hij was er nu van overtuigd, dat zijn moedertje gezond zou terugkeeren. De Heer had het hem immers zelf gezegd. Maar hij zou er met niemand over spreken, neen met niemand, dat kon immers niet, als je zoo'n groot geheim had? Hij glimlachte gelukkig, draaide zich om en viel in een droomloozen slaap....

HOOFDSTUK III.

Henk werd den volgenden morgen niet wakker, voor hij Riek hoorde roepen: „Kom Henk, 't is tijd om op te staan!”

Hij rekte zich uit! Wat was er ook weer?

O ja, iets heel akeligs, moeder ging weg, maar te gelijker tijd viel zijn oog op de plaat van den Goeden Herder en hij glimlachte gelukkig. Hoe was het ook weer? Ze hadden dien tekst nog pas op Zondagsschool geleerd.

O ja, zoo was het: „Dengenen, die God liefhebben, werken alle dingen mede ten goede.” Moeder zou beter worden en vroolijk sprong hij uit bed en herinnerde zich plotseling

met een prettig gevoel het poesje, dat hij door de droefheid van moeders heengaan heelemaal had vergeten. Hij peinsde weer over zijn mooien droom. Of de Heer het wel goed gevonden had, dat hij het poesje had gered? Dieren mochten niet gekweld worden, dat had moeder vaak gezegd, maar vechten mocht je ook niet. Als de jongens hem het poesje niet goedschiks hadden gegeven, zou hij er om gevochten hebben? Zijn gedachten sprongen van het een op het ander.

Lekker dat koude water langs je armen, hij plaste er lustig op los. Hoe zou het poesje moeten heeten? Mimi? Neen, niet Mimi, alle poesen heeten Mimi. Bij Hans Meulenbeek hadden ze een poes, die noemden ze katerman, maar dat was een kater en dit was een poesje, ze was zoo lief en zacht, hij zou het met Elsje overleggen, misschien wist Riek wel een goeien naam, die was altijd zoo vindingrijk, dat kwam, omdat zij zooveel broertjes en zusjes had.

Ziezoo, nu de blouse nog, zijn bed moest hij altijd netjes afhalen en zijn waschwater in den emmer doen, dat had moeder hem geleerd, want Riek had 's morgens al genoeg te doen.

Intusschen huppelden zijn gedachten vroolijk van het een op het ander; nu hij zich geen zorg over zijn moeder meer hoefde te maken, was hij innerlijk gerust. Nog even zijn aardrijks-

kunde-les nazien, dat was er gisteravond bij ingeschoten.

Fluitende ging hij naar beneden. In de keuken vond hij Elsje al over de poesemand gebogen, maar alsof het poesje begreep, dat Henk de meeste rechten op hem had, ging het dadelijk naar hem toe en streelde liefkoozend met zijn kopje langs zijn beenen.

„O, kijk eens, Henk!” riep Elsje plotseling uit, „hij heeft aan elken poot een wit sokje, we moesten hem sokkepootje noemen.”

Sokkepootje vond Henk ook niet algemeen en zoo was de nieuwe huisgenoot nu voortaan sokkepootje, ofschoon Riek het eigenlijk geen poesenaam vond en zeer in twijfel trok, of zij er wel naar luisteren zou, maar Henk en Elsje waren niet meer van dien naam af te brengen.

Het ontbijt liep als alle morgens vlug van stapel. Moeder ontbeet altijd op haar kamer en vader, die op tijd op het kantoor moest zijn, had dan altijd evenveel haast als de kinderen, want de familie Hoogeboom woonde een tamelijk eindje van de stad af. Omdat vader en moeder zooveel van de natuur hielden, hadden zij hun nestje in een mooie streek gebouwd en ze waren zeer gehecht aan het kleine witte huisje met zijn lief tuintje rondom, waar ze reeds sinds hun trouwen woonden.

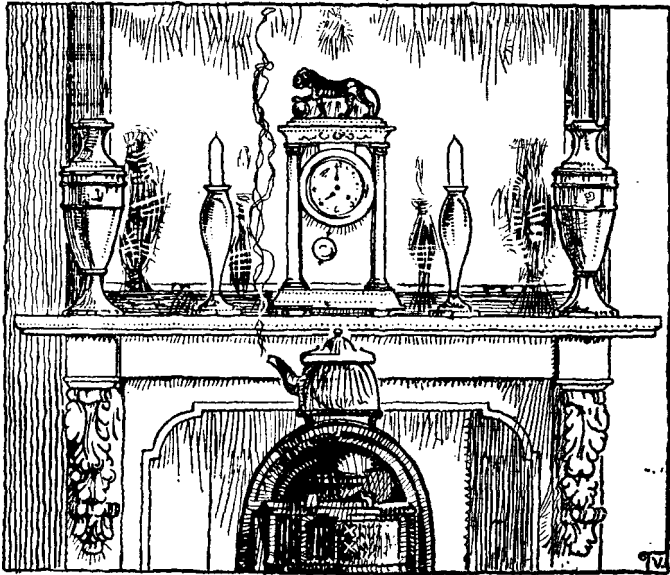
Hier hadden de eerste kindervoetjes ge-

trippeld. O, als de muren van het huisje konden spreken, wat zouden ze al niet te vertellen hebben van al het lief en leed, dat hier gedeeld was in de veertien jaren van hun gelukkig huwelijksleven.

Daar had je de rozenstruik, die naast het priëeltje geurde, als zij daar 's zomers gezellig bij elkaar zaten. Het was een present van vader geweest en moeder was er zoo blij mee en dan de kleine bloemperkjes, die elk jaar nieuwe vreugde gaven en Henk en Elsje hadden ieder hun eigen tuintje, neen, ze hadden nooit verlangd dichter bij de stad te wonen. Daar kwam nog bij, dat niet zoo heel ver weg Bens grafje was. Henk en Elsje kenden hun broertje alleen van het portret en op een kleinen steen stond geschreven „Onze Ben”. Toen hij twee jaar was, had in deze streek een kwaadaardige roodvonk geheerscht, toen was het een poosje zóó stil in het witte huisje geweest, dat zelfs 's nachts de meubels niet dorsten te spreken en in een smal wit bedje had een heel, héél ziek jongetje gelegen. Moeder had dat alles verteld aan Henk en Elsje, maar het was heel, héél lang geleden gebeurd, toen Henk en Elsje er nog niet waren en Bennie was maar één week ziek geweest. Henk dacht wel eens, dat het wel prettig zou zijn, als hij een broertje had gehad, om mee te spelen, maar hij stond er nooit lang bij stil,

hij had altijd zooveel dingen, om aan te denken, en het broertje, dat hij nooit gekend had, was al zóó lang in den hemel.

Intusschen had de klok in de huiskamer niet stil gestaan tik-tak-tik-tak. Acht waarschuwendende slagen maakten een einde aan

ieders overpeinzigen en nadat ze moeder goeden dag hadden gezegd en nog even om het hoekje in de keuken „dag Riek” hadden geroepen, terwijl Elsje met haar hoog stemmetje hard riep: „dag sokkepootje!” begaven vader met de twee kinderen zich op weg naar de stad. Zoo ging dat ieder morgen.

HOOFDSTUK IV.

Een paar dagen zijn verlopen, sinds de bovenbeschreven gebeurtenissen. Tante Willemien had geschreven, dat de familie op haar kon rekenen en de dag van moeders vertrek was reeds bepaald.

Het was een zachte Octobermiddag. De kinderen, die dezen middag geen school hadden, speelden in den tuin met sokkepootje, die in sierlijke sprongetjes een klosje aan een touwtje nadanste.

Moeder lag op haar stoel bij het open raam met een lieven glimlach naar haar tweetal te kijken. Vader keek even de krant in.

„Zeg man, vind je niet, dat onze Henk het nogal gemakkelijk heeft opgenomen? Ik had de meeste zorg over hem, omdat hij zoo gesloten is en dien avond, toen jij het de kinderen hebt verteld, zag hij er zoo wit en ontsteld uit en er lag zoo'n verdrietige trek op zijn gezicht, dat mijn eigen hart er pijn van deed, maar reeds den volgenden dag was hij zoo opgewekt, alsof hij er zich niets van aantrok en toch kan ik deze houding bij onzen Henk niet aan onverschilligheid toeschrijven. Begrijp jij er iets van?”

„Och, 't is een jongen, Ellen, en Henk heeft neiging zijn innigste gevoelens te verbergen, ik kan niet altijd uit hem wijs worden.”

Zij zuchtte even.

„Tante Willemien, dag tante Willemien!” juichte het plotseling in den tuin en een slanke dame werd door twee paar kinderarmen bijna platgedrukt.

„O tantetje, we hadden u pas morgen ver-

wacht en Henk en ik mochten mee naar het station, om u te halen en nu is u er al,” als twee wilde Indianen dansten zij om haar heen.

Daar kwam vader al uit huis, om tante te verlossen.

„Wel Willemien, dat is een verrassing, dat

je een dag vroeger komt, alleen jammer, dat nu niemand aan het station was."

„O, dat is niets, een kruier brengt straks mijn goed, ik kon een dag eerder weg en je begrijpt, ik was een beetje ongerust over Ellen, hoe is het nu met haar?"

„Och, niet erger, dokter geeft alle hoop, dat de luchtverandering haar heelemaal op zal knappen, maar 't is natuurlijk een heel ding voor haar."

Tante Willemien knikte begrijpend.

Intusschen was het viertal het huis genaderd, tante Willemien aan elken arm een huppelend kind, kon haast haar zuster niet behoorlijk begroeten, die met welgevallen zag, hoe de kinderen aan haar hingen.

„Heerlijk Mien, dat je er bent, je kunt je niet voorstellen hoe 'n rust het voor me is, dat jij ons kon helpen, kom, ga je nu eerst eens een beetje opknappen. Els, zeg jij even aan Riek, dat tante er is, ik weet niet, of je kamer al klaar is, maar Riek is zoo handig, dat is gauw genoeg in orde. Henk, neem jij tantes mantel en hoed eens even aan."

Henk was reeds met de bedoelde kleedingstukken de deur uit en kwam met het poesje op zijn arm weer terug.

„Tante, mag ik u even ons sokkepootje voorstellen?" deed hij kwasi deftig.

Tante ging dadelijk op de grap in, schudde

ernstig één van sokkepootjes witte voetjes en zei: „Wel, wel, aangenaam kennis te maken en u is het jongste lid van de familie, waar ik een poesje voor kom zorgen?”

Even gleed een schaduw over Henks gezicht, tante was immers hier, omdat moeder wegging? Héél ver weg naar een ander land. Maar het was slechts een oogenblikje, want dadelijk weer dacht hij aan zijn mooi geheim. Moeder ging wel weg, maar om heelemaal beter te worden, dat wist hij nu alleen heel, héél zeker, maar hij zou het aan niemand vertellen, want het was zijn eigen heerlijk geheim en zonder dat hij het zelf wist, lag er weer zoo'n innig gelukkige gloed in zijn oogen, dat moeder weer zich verbaasd afvroeg, wat die jongen toch eigenlijk had.

„Moeder, Riek had tantes kamer al klaar en de kruier heeft den koffer ook al boven gebracht. Mag ik even mee, tante?” vleide het kleine ding, „dan kan ik even helpen met uitpakken.”

Gearmd gingen zij naar boven.

Henk zat even op den rand van moeders stoel, schijnbaar al zijn aandacht wijdend aan het spinnend poesje op zijn knie, maar hij dacht aan zijn geheim en lachte daarbij zóó gelukkig, dat moeder met een liefkoozend vragend gebaar even door zijn weerbarstige haren streek en als vader er niet bij geweest

was, misschien, héél misschien zou hij een klein stukje van zijn geheim hebben losgelaten, maar reeds kwam Elsje met tante Willemien terug, in iedere hand een klein pakje dragend.

„Kijk eens, Henk, dat is voor jou!”

„Ik mocht kiezen, nietwaar tante, omdat ik heb geholpen met het uitpakken, en ik heb het doosje met de hondjes genomen, maar jij hebt het roode lintje nu.”

Henk nam dadelijk genoegen met zijn pakje, hetgeen in dergelijke zaken zijn gewoonte was, glunderde even „dank u wel, tante” en deed het roode lintje om sokkepootje’s halsje, waar Elsje verrukt over was en het dadelijk aan Riek wilde laten zien, maar moeder maakte een einde aan het spelletje.

„Komt, kinderen, berg nu de chocolaadjes in de kast, morgen komt er weer een dag en ik meen, dat Riek daar al aankomt om te dekken. Els, help jij eens netjes met het tafelkleed opvouwen.”

En zoo werd de aandacht weer van sokkepootje afgeleid, die allerlei vruchteloze pogingen deed, zich van zijn ongewenschte versiering te ontdoen, tot Henk te hulp kwam.

De dag ging verder in opgewekte stemming voorbij. Over en weer was heel wat te vertellen. De zusters hadden elkaar in lang niet gezien en Willemien moest in allerlei

huiselijke bijzonderheden worden ingewijd.

Maar de klok in de huiskamer deed ongestoord haar plicht en weldra brak het uur aan, waarop allen na de gemeenschappelijke Godsdienstoefening naar bed gingen.

Nu werd het zóó stil in huis, dat je zelfs sokkepootjes zachte stapjes zou kunnen hooren, maar sokkepootje lag met zijn kopje tusschen zijn voorpootjes op het haardkleedje en droomde dat hij zoo 'n hinderlijk rood bandje om zijn halsje kreeg en schudde even met zijn kopje en merkte toen, dat hij het gelukkig maar gedroomd had en viel spinnend in een diepen slaap.

En buiten dansten de gele en bruine en roode blaadjes op hun lichte bladervoetjes op den kalen grond en zij ritselden en fluisterden en liepen den geheelen nacht om het slapende witte huisje, alsof zij de wacht moesten houden en héél hoog schitterden millioenen heldere sterretjes....

En in de huiskamer fluisterden de meubels, want er was vandaag heel wat gebeurd, dat waard was, om besproken te worden.

En de klok tikte onverstoord tik-tak-tik-tak en sokkepootje sliep op het haardkleedje en trok in zijn slaap een klein krulletje in zijn staartje en klapte eventjes met zijn oortjes, zooals een poesje dat doen kan, zuchtte even behaaglijk en sliep dan rustig voort....

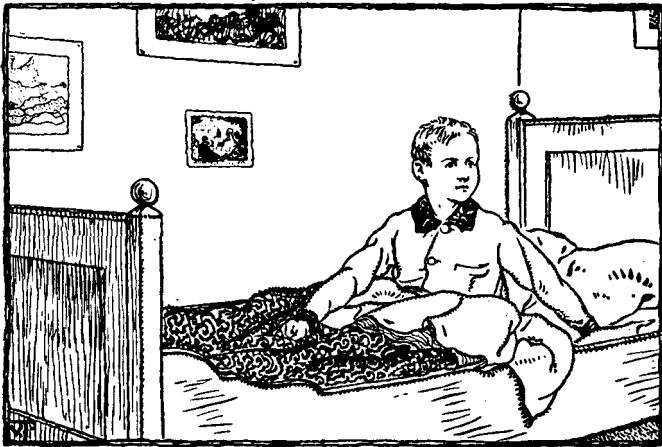
En het gefluister van de meubels werd hoe langer hoe zachter en hield eindelijk heelemaal op, want de fluweelen armstoel was met zijn armen vooruitgestoken in slaap gevallen.

Zoo was nu het heele witte huisje in rust, want het was nacht, diep in den nacht....

HOOFDSTUK V.

Weer zijn eenige dagen verlopen.

De eerste morgenschemering drong aarzelend in Henks kamertje en gleed zachtjes langs

zijn boekenrekje over zijn waschtafeltje in Henks bed. Henk zat recht overeind peinzend naar de plaat van den Goeden Herder te

kijken. Het was geen tijd nog om op te staan, maar Henk was geheel tegen zijn gewoonte vanmorgen vroeg wakker geweest en ondanks zijn groote mooie geheim, werd hij wakker met een brok in zijn keel, dat maar niet weg te slikken was.

Vandaag, vandaag zou moeder naar dat vreemde land gaan. Vader zou haar wegbrengen en ook een paar dagen wegblijven.

O, het was heerlijk te weten, dat moeder weer heelemaal beter zou worden, maar gisteren had ze hem nog zoo over zijn haar gestreken, zooals moeder dat alleen maar kon en ze had zoo ernstig met hem gesproken en dat maakte hem altijd een beetje week, maar hij moest flink zijn, hij was immers een man! Moedig trachtte hij zijn opkomende tranen te bedwingen: mannen huilen nooit.

„Kom Henk, jongen, het is tijd om op te staan, vent.”

Het was Rieks stem, die vanmorgen ongevoon zacht klonk.

Riek had met Henk te doen, zij hield van Henk en begreep hem, ofschoon hij nooit over zijn innerlijk sprak, maar ze had zooveel broertjes gehad, dat ze in al zijn jongensdingen zoo goed kon meeleven. Riek had het ook min gevonden van Hans Meulenbeek, dat hij een vogeltje in een knip had gevangen. O, een hoop jongens deden het, maar Henk

vond het afschuwelijk en Hein Verschuur en Piet Bakker en nog een paar andere jongens waren op zijn hand geweest, maar vanmorgen had Henk maar één gedachte en dat was moeders heengaan.

Vlug sprong hij uit bed en ging recht voor de plaat van den Goeden Herder staan, om zich alles van zijn geheim nog eens goed te herinneren. Ja, zóó was h^ét geweest. Dengenen, die God liefhebben, werken alle dingen mede ten goede.

Hij voelde zich ineens veel rustiger en het was net, of het brok in zijn keel weg was. Els en hij hoefden niet naar school vanmorgen, ze mochten in het rijtuig mee naar 't station, dat was wel fijn! Even kijken, wat voor weer het was, gelukkig geen regen. Hè, hij voelde zich nu veel beter, hij zou zich goed houden, moeder het afscheid niet moeilijker maken, dan het al was.

„Ben je nog niet klaar, Henk?” klonk het onder aan de trap.

Vaders stem, zou het al zoo laat zijn? Hij hoorde Els ook al beneden.

„Ja vader, ik kom!” riep hij even, om het hoekje van de deur, terwijl hij vlug zijn blouse aanschoot en drie treden tegelijk naar beneden sprong.

In de huiskamer hing een geur van thee en geroosterd brood; moeder lag al heelemaal

gekleed op haar stoel. Elsje zat vroolijk snappend bij haar en moeder streefde teeder over haar krullen.

Tante Willemien zat achter het theeblad en deed heel opgewekt. Vader zag stil en bleek.

Toen Henk binnenkwam, schoot dadelijk weer dat akelige brok in zijn keel, maar hij moest zich goed houden, moeder werd immers heelemaal beter? Hij wist het en die zekerheid hielp hem even om allen heel gewoon goedenmorgen te zeggen. Riek bracht de melk binnen. Ze had geschreid. Henk zag het dadelijk, dat maakte het brok in zijn keel opeens veel grooter, maar hij moest flink zijn, over een half uur kwam het rijtuig, hij moest probeeren aan iets prettigs te denken, maar ondanks zijn heldhaftige pogingen, vorderde hij zeer tegen zijn gewoonte maar heel langzaam met zijn boterham en moeder zag wel, hoe haar jongen met lange tanden zat te eten, doch op zijn jongensgezicht lag een trek van ernst en vastberadenheid en langzamerhand kreeg de heerlijkheid van zijn geheim weer de overhand en hij vond zelfs de kracht moeder eens bemoedigend toe te knikken. Moeder zelf was heel rustig, zij had na een korten strijd en veel ernstig bidden haar lot in handen gelegd van Hem, die alleen weet, wat goed voor ons is. Ze nam alles in de kamer nog eens in zich op en streefde als het ware met haar blikken

liefkoozend ten afscheid de dingen, die haar zoo lief waren geworden en die zij nu in langen tijd niet meer zien zou.

Een knerpend geluid van rollende wielen over het grint. Even later kwam Riek binnen, om te zeggen, dat het rijtuig voor was.

Nu het beslissend oogenblik eenmaal daar was, hield ieder zich goed, alleen Elsje vertoonde neiging te gaan schreien, om het vreemde van alles, ze voelde plotseling den ernst van moeders heengaan, maar tante Willemien wist haar handig af te leiden en ze liet zich gemakkelijk troosten. Er was ook zooveel, om naar te kijken voor een klein meisje van acht jaar. De boomen, die langs den weg vlogen en een kip, die met uitgestrekte hals vlak voor het paard dwars den weg overstak, deed haar even een schrik-gilletje geven. Moeder lachte haar eens toe.

Ze zouden er gauw zijn, met een rijtuig was het station niet ver. Henk was blij, dat hij naast den koetsier op den bok mocht zitten. Nu kon hij zijn gedachten den vrijen loop laten.

Wat zouden de jongens op school wel zeggen, dat hij er niet was? Ze hadden het eerste uur taal. Nu zat Hein Verschuur alleen in de bank. Hein wist wel, waarom hij er niet was, hij had het hem gisteren verteld, maar hij was er niet te veel op doorgedaan, omdat Heins moeder naar den hemel was gegaan, en nooit

meer terug zou komen, maar zijn, Henks moeder, die zou weer heelemaal beter worden.

Kijk, daar was het station al, wat was je er toch gauw in een rijtuig.

Vader had alles van te voren geregeld met den stationschef. Het rijtuig mocht het perron oprijden, dan hoefde moeder niet zoo ver te loopen naar de coupé en kon in het rijtuig blijven zitten, als de trein er nog niet was.

Maar de trein wàs er en voordat iemand tijd had, zich aan zijn ontroering over te geven, lag moeder al heerlijk ingestopt op de zachte bank van de tweedeklas coupé, met een kus-sentje onder haar hoofd en zat vader tegenover haar. Het was allemaal zoo gauw gegaan. Henk stond nog een beetje verbluft op de treeplank, hij had moeder zoo graag nog even omhelsd, maar reeds kwam de conducteur flap flap alle deuren dicht doen.

„Pas op, Henk!” waarschuwde tante Wille-mien en stak even liefkoozend haar arm door den zijnen.

Moeder knikte allen nog eens hartelijk toe, de trein ging in beweging en spoedig zagen zij niets meer, dan héél in de verte vaders zakdoek, die wuivend op en neer bewoog.

Zij bleven staan tot het laatste stipje rook van den trein verdwenen was, ook met hun zakdoek in de hand. Tante Willemien in het midden, de kinderen aan haar zijden. Dat was

het laatste, wat vader van hen zag; bij een

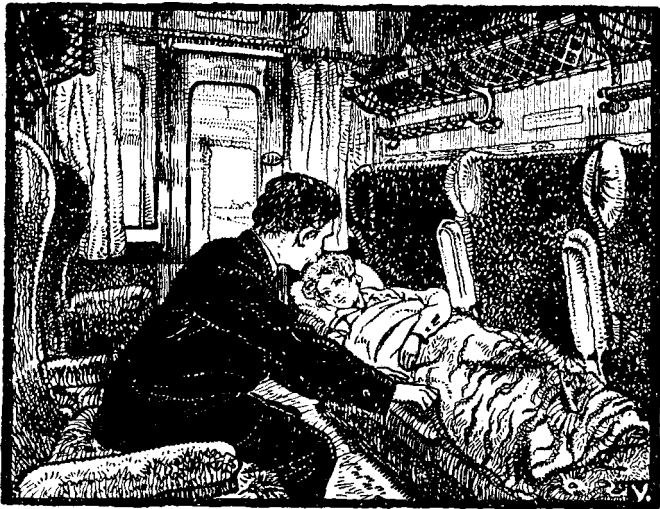

bocht, die de trein maakte, verloor hij hen uit het oog.

Hij sloot het portier en ging zwijgend bij

moeder zitten. Zij waren alleen in de coupé, daar had vader voor gezorgd.

„Lig je zoo goed, Ellen? Schokt het niet te veel?” Hij verschikte wat aan de dekens,

eigenlijk om zijn innerlijke ontroering te verbergen.

Zij hielp hem met den haar eigen lieven glimlach. Zij wist wel, dat het voor haar man een heel ding was, zijn vrouwtje zoo lang te moeten missen. Het was nog nooit gebeurd in hun huwelijk, maar ze wist ook, dat voor hem geen opoffering te veel was en dat hij wist, waar hij hulp en steun kon vinden. Hij was gesloten. Henk had veel van vaders

karakter, maar Ellen kende haar man door en door en zij begrepen elkaar zóó volkomen, dat reeds een blik of gebaar voldoende was, om tot diep in elkanders binnenste te lezen. Zij voelde op het oogenblik, dat hij het een beetje te kwaad had en keek hem eens vol vertrouwen aan, terwijl zij even naar boven wees.

Zij hadden samen zooveel gebeden en nu kwam het er op aan te toonen, dat hun geloof echt was.

Hij knikte begrijpend terug en streelde zacht haar slanke vingers en de wielen van den trein zongen een eentonige wijs en voerden moeder steeds verder weg naar dat vreemde land, waar zoovele zieken met Zijn hulp genezing zochten....

HOOFDSTUK VI.

Zes lange maanden waren verlopen.

De noordenwind had rond het witte huisje geblazen en al de roode bladervlindertjes van den wilden wingerd meegenomen en ter vergoeding hadden soms prachtige witte bloemen op de glazen gestaan en ook wel eens, dat was nog veel, véél prettiger dan de bloemen op de glazen, kwamen 's nachts miljoenen kleine sneeuwvlokjes uit den hemel gevallen

en dan lag er 's morgens op elk vensterkozijn een wit bontje en als je dan nog verder keek, leek de wereld precies een sprookje. De velden en de boomen, alles blinkend wit en je konden weg heelemaal niet zien en als Henk en Elsje den weg naar school niet zoo goed gekend hadden, zouden ze zeker in het tooverland verdwaald zijn.

De maand Maart had, zooals het oude spreekwoord luidt, nog duchtig zijn staart geroerd, maar de maand April was met zoo'n lieflijken zomerdag begonnen, dat twee kleine sneeuw-

klokjes in Elsjes tuintje van louter levensvreugde héél zachtjes begonnen te luiden.

En de heerlijke voorjaarszon kuste hun fijne witte gezichtjes en toen deden ze hun teere kelkjes zóó wijd open, dat iedereen wel moest opmerken, dat er twee sneeuw-

waren uitgekomen, want zie je, ze luiden zóó zachtjes, dat meestal menselijke ooren dát niet kunnen hooren.

En de knopjes aan de boomen werden steeds dikker en enkele van de brutaalste gingen een klein beetje open, maar de meeste waren nog héél voorzichtig, het was nog maar de eerste dag in April weet je en al deed de zon nu net, of het zomer was, April kon toch nog doen, wat hij wil, dat hadden zij dikwijls de menschen hooren zeggen en maar al te dikwijls aan den lijve ondervonden. En binnen in het witte huisje had de tijd ook niet stil gestaan. Het kleine sokkepootje, dat Henk in zijn blouse had meegebracht, was nu een deftige dame-poes geworden, die van den naam sokkepootje volstrekt niets wilde weten en zich alleen verwaardigde met deftige afgemeten stapjes naar je toe te komen, als ze zeker wist, dat je iets lekkers voor haar had, verder nam ze van niemand notitie, dan van haar eigen voorname persoonlijkheidje.

Op het oogenblik zat ze haar toilet te maken op den fluweelen armstoel, die dit wel goedig toe moest laten, maar als er niemand in de kamer was, bromde hij wel eens over de verwaandheid van „die kat”, die was hier nog maar een blauwen Maandag, (een uitdrukking, die hij eens van Riek had opgevangen, toen zij zich verontwaardigd uitliet over een ander

dienstmeisje, dat ergens nog maar heel kort was, en praats had voor zes.)

En de koperen bloempot had geglimlacht, zooals hij trouwens bij alles deed, als Riek hem had opgepoetst, maar de stoelen waren het met hem eens geweest en dat had hem weer getroost.

In een gezellig hoekje van de kamer, dicht

bij de openstaande tuindeuren, zat tante Wille-
mien ijverig een broek van Henk te stoppen.

Die jongen kon wat aan! Toch een lieve jongen. Tante hield van Henkseerlijke jongens-
manieren. Nu ja, hij wás erg wild, maar wat hing die jongen aan zijn moeder! Hij verborg

zijn innige liefde onder een voorgewende onverschilligheid, maar tante Willemien zag dieper en laatst, toen de berichten van moeder minder goed geweest waren (kou gevat en weer een beetje koorts), en toen zij er allemaal een beetje van onder den indruk waren, ofschoon zij het elkander niet wilden bekennen, had Henk ineens gezegd:

„Maar ik weet zéker, dat de Heer moeder weer gezond bij ons brengt,” toen was hij verschrikt weggelopen, alsof hij plotseling tot de ontdekking kwam, dat hij hardop gedacht had. Dagen lang was hij stil en in zichzelf gekeerd geweest, toen kwam er een gunstiger bericht en in Henks oogen kon je duidelijk lezen: „Zie je wel, ik heb het wel geweten,” maar hij zei niets.

Elf slagen deed de klok, tante Willemien peinsde voort.... Elsje was een schat, even kwam een droevige trek op haar gezicht.

Zoo'n dochtertje had ze zich gedroomd. Lang, láng geleden! Was het al zestien jaar? Waar bleef de tijd! Voor haar gedachten verscheen een jonge man met dik donkerblond haar en donkerblauwe oogen, waarin zoo'n starende blik lag, zooals sommige zeelui dat hebben van het turen over het water. Hij was stuurman op een groote boot, zij waren verloofd en nog één reis kon hij doen, voor hun trouwen.

Ze ziet hem nog staan, rechtop haar vroolijk toewuivende, toen het schip vertrok en de strook water tusschen hem en haar steeds breeder werd.

Zij ook had vroolijk teruggezwaaid met haar zakdoek. Dat was al zoovele malen gebeurd en als je een zeemansvrouw werd, moest je in deze dingen moedig zijn en dit zou de laatste reis zijn voor hun trouwen!

Maar Bernard was nooit teruggekeerd. Het was maar een kort verhaal; een kind was over boord gevallen en Bernard, die het had willen redden, was in een draaikolk terecht gekomen....

Daarna was Ellens eerste kindje geboren, het was een jongen geweest en ze hadden het Bernard genoemd naar hem, maar ook de kleine Bennie had de Heer tot zich genomen. Des Heeren wegen zijn onnaspeurlijk....

Maar kom, wat zat ze daar te piekeren, ze had toch zooveel reden tot dankbaarheid en had zij in haar grootste smart niet de troostende nabijheid gevoeld van Hem, die zoo goed den balsem kent voor elk gewond hart? Had Hij het niet wel met haar gemaakt en was het niet Zijn leiding geweest, dat ze nu in staat was haar zuster te helpen?

Met haar zwager kon zij het best vinden, dat had toch ook anders kunnen zijn.

Daar kwam hij juist aan op de fiets. Was

het al zóó laat? Ja, halféén, wat had ze zitten droomen.

„Dag Willemien,” groette hij opgewekt, „het is verrukkelijk weer, ik kon het haast niet uithouden op het kantoor. Hè, als Ellen ook zulk weer heeft! . . .”

Riek kwam binnen, om voor de koffietafel te dekken. Riek zag er vandaag bijzonder opgewekt uit. Het was net, of er iets heel prettigs moest gebeuren, er hing iets van verwachting in de lucht, maar dat kwam van de heerlijke lentezon en het gefluister van de knopjes, die allemaal op het punt stonden, van open te springen.

„Tante Willemien, tante Willemien!” juichend op haar lichte voetjes danste Elsje door de openstaande tuindeur de kamer binnen.

„O tante, er zijn twee sneeuwkllokjes in mijn tuintje uitgekomen, ze staan wijd open!”

„Vadertje,” vleide ze, en klom op zijn knie, „mag ik die vanavond bij moeder in den brief insluiten?”

Vader kuste haar. „Zeker, kindje, dat mag wel.”

Riek glimlachte, zij had ze vanmorgen dadelijk gezien en vooruit al geweten, dat Els er verrukt over zou zijn.

Daar kwam Henk binnen.

„Dag vader, dag tante, Els, er zijn sneeuwkllokjes in je tuintje.”

„Ik heb ze al lang gezien,” lachte Elsje, „ik mag ze bij moeder in den brief doen, nietwaar vader?”

„Maar die komen nooit goed over,” meende Henk wijs, ofschoon hij het idee wel aardig vond.

„We zullen ze eerst netjes plat leggen tusschen vloepapier en dan gaat het best,” zei tante, die een trek van groote teleurstelling in Elsjes kijkers bespeurde.

„Hé ja.” Els wilde ze dadelijk gaan plukken.

„Nee kinderen, nu eerst eten,” besliste vader, „we moeten op tijd weg en het duurt nog lang, eer het avond is.”

Sokkepoot liep statig achter Riek aan naar de keuken, waar ze om dezen tijd altijd een schoteltje melk kreeg.

„Vader,” begon Henk opgewekt, „Hein Verschuur en ik hadden vanmorgen al onze sommen goed en meneer zei zelf, dat er een paar moeilijke bij waren, ik zal het vanavond aan moeder schrijven.”

De schrijfdagen aan moeder elke week, waren echte feestdagen, dan was het net, of moeder weer in hun midden was. Alles, wat er gebeurde, werd haar trouw meegedeeld en dan kwam per keurende post moeders antwoord. Dat was een vreugde!

In het begin mocht moeder maar heel weinig schrijven, maar nu, was er voor iedereen altijd

iets bij, ook voor Riek en soms zelfs iets voor sokkepootje, want de kinderen hadden natuurlijk aan moeder geschreven, dat zij zoo groot geworden was en nu zoo damesachtig deed.

„Tante, we hebben op school wilgekatjes in de vensterbank en die komen nu heelemaal uit; als ik vroeg ben, mag ik de juffrouw wel eens helpen met water geven.”

Vader trok Elsje even kwasi plagend aan haar oorlelletje. „Hoe staat het met jou sommen, kleintje?”

Elsje kreeg een kleur. Rekenen was haar zwakke punt. Ondanks de hulp bij haar huiswerk, had zij toch een onvoldoende op haar rapport gehad, zij kón nu eenmaal uit al die verschillende cijfers geen wijs worden, al deed zij er ook nog zoo haar best voor.

Tante Willemien kwam Els te hulp.

„Kom kindje, wij kunnen niet allemaal bollebozen zijn in het rekenen, als jij je best maar doet, om een flink meisje te worden, dan komt het met het rekenen later wel terecht.”

Op Elsjes gezichtje brak de zon weer door. Vader streek haar eens langs haar krullen. Wat begon zij op haar moeder te lijken.

Daar kwam Hein Verschuur al, om Henk te halen.

„Bravo, Hein,” begroette vader hem hartelijk, „jullie hebt vanmorgen flink gewerkt op school.”

Hein kleurde verlegen. Hij was graag bij de familie Hoogeboom. De moederlooze jongen werd hier altijd hartelijk ontvangen en hier in den gezelligen huiselijken kring, voelde hij zijn eigen gemis minder.

Hij was eenige zoon en zijn vader was na den dood van zijn vrouw zóó in zichzelf gekeerd, dat hij de zorg voor den jongen geheel aan een oude huishoudster overliet, die hij na zijn vrouws dood in huis had genomen.

Juffrouw Speek was een goede ziel, maar zij kon den stillen, eenzelvigen jongen niet begrijpen en het was mevrouw Hoogeboom geweest, die den sleutel tot zijn gevoelig hart had gevonden. Henk Hoogeboom mocht hij graag en sinds Henks moeder naar Davos was, voelde hij zich nog meer tot hem aangetrokken en vooral den laatsten tijd, was er een vriendschap tusschen die twee opgebloeid, zooals die soms in twee jeugdige harten ontstaat en nog lang in latere jaren een steun blijft voor beiden.

Henk en Hein waren naar school. Els mocht wel eens, als het heel mooi weer was, achter op vaders fiets zitten, dan zette vader zijn meisje vlak voor de school af en dat was altijd een feest voor Elsje en daar vader eigenlijk niet bedoeld had, haar met dat rekenen, waar zij niets aan doen kon, te plagen, maakte hij het op deze manier weer goed.

Zoo was tante Willemien dan weer alleen met sokkepootje, die het zich op den fluweelen armstoel gemakkelijk maakte en Riek, die in

de keuken met haar ongeschoolde maar zuivere stem een vroolijk lenteliedje zong.

Nadat tante den koffieboel had opgeruimd, ging zij weer in haar hoekje zitten bij de tuindeuren, waar het meeste licht op haar werk viel. Het was een zomerjurk voor Elsje, die uitgelegd moest worden en vanzelf vatte zij den draad van haar gedachten weer op.

Ja, ze was hier nu al zes maanden en voor-

loopig zou ze nog niet weggaan. In het gunstigste geval zou Ellen over drie maanden terugkomen en dan zou ze toch zeker de eerste maanden nog blijven, dat had ze al lang met Eduard besproken. O, ze hield veel van haar werk als gouvernante en ze had in den tijd, dat ze hier was, al verschillende aanbiedingen gehad, maar ze wist dat God haar hier had geplaatst en als haar taak hier was afgeloopen, zou Hij wel wegen vinden, waarlangs haar voet kon gaan. Ze had zulke uitstekende aanbevelingen. Haar toekomst was in Gods hand.

En buiten zongen de eerste lentevogels en in Elsjes tuintje luidden de sneeuwkllokjes, maar zoo zacht, dat alleen de magere gras-prietjes, die er vlak bij stonden, het konden hooren en door de zwellende knoppen van de boomen suizelde de zoele lentewind en fluisterde tegen de dikste: „Kom uit! 't is tijd, kom uit!”

HOOFDSTUK VII.

Ergens in een héél ver land, waar hooge bergen zijn, zóó hoog, dat de sneeuw op hun toppen nooit meer smelt, staat een groot wit huis. Dit is het Nederlandsch sanatorium te Davos....

Op de ruime veranda's lagen de zieken op ligstoelen, lekker warm onder hun dekens, de heerlijke berglucht in te ademen. Een zuster was juist bezig bekers melk rond te brengen.

Bij twee dames, die een beetje van de anderen aflagen door een uitbouwje van de veranda, bleef ze even staan om een praatje te maken.

„Wel mevrouw Hoogeboom, wat heerlijk dat u zoo goed vooruitgaat, ik hoorde het vanmorgen van den dokter,” en lachend dreigend met haar vinger, ging zij voort: „nu niet onverstandig zijn en te lang achtereen liggen schrijven, hoor! Ze weten ginds in Holland toch wel, dat het u goed gaat.”

Mevrouw Hoogeboom glimlachte even. Ze was hier nu al zes maanden en had het best naar haar zin, maar dikwijls kon het verlangen naar haar man en kinderen haar toch te machtig worden en dan was haar eenige troost, al was het dan maar op papier, eens een praatje met ze te maken. In het sanatorium hield iedereen veel van het zachte mevrouwje uit Holland, dat altijd met zoo'n innige liefde over haar huis sprak en mevrouw De Bruin, die naast haar lag, werd nooit moe te luisteren naar de verhalen over Henk en Elsje en als de dag van den brief uit Holland was aangebroken was zij even verlangend, als mevrouw Hoogeboom zelf, om alles, wat er in het witte huisje gebeurde, te vernemen.

Zij zelf kreeg niet veel brieven. Haar huwelijk was kinderloos gebleven en haar man, dien zij zeer had liefgehad, was twee jaar geleden gestorven.

Mevrouw Hoogeboom had van het begin af al naast haar gelegen. Mevrouw De Bruin was hier al een heel jaar en zou volgens den dokter zeker nog vele jaren naar de witte bergen moeten kijken, voordat zij aan teruggaan naar Holland mocht denken en zelfs dan, was de kans op herstel zeer gering en dat had mevrouw Hoogeboom eerst wel heel erg gevonden, maar later had zij gehoord, dat heel veel patiënten hier zoolang bleven en dat zij tot de bevoorrechten behoorde, die kans hadden, binnen het jaar weer naar huis te mogen.

Daar kwam de zuster weer aan en reeds in de verte hield zij een groot wit couvert in de hoogte en lachend plaagde ze:

„Voor wie zou dit epistel zijn?”

Mevrouw Hoogeboom greep er gretig naar met beide handen en de zuster bleef nog even bij mevrouw De Bruin staan, terwijl er bijna onmerkbaar een meewarig trekje over haar bewegelijk gezicht gleed.

Mevrouw De Bruin behoorde tot de patiënten, die volgens den dokter weinig opschoten en de zuster had al zooveel van zulke patiënten meegemaakt, die hier genezing zochten, doch het vaderland nimmer meer terug hadden gezien.

Maar mevrouw De Bruin, haar gedachten radend, deed heel opgewekt. Zij hield er niet van, dat men medelijden met haar had, ze voelde zelf wel, dat ze zwakker werd, maar dat maakte haar niet verdrietig. Zij had reeds lang haar Heiland gevonden en haar hart en

leven in Zijn Hand gelegd. Wat zou zij in Holland vinden, als zij er wederkeerde? Voor haar was er nog maar één vaderland, dat was het Vaderland hierboven, waar zij ook haar man hoopte te vinden.

Plotseling werd zij in haar overpeinzingen gestoord door een zachten kreet van mevrouw Hoogeboom.

„O, kijk toch eens, een lentegroet uit Holland van Elsje.”

Twee ineengeschrompelde dingetjes vielen uit Elsjes briefje en had Elsje niet uitdrukkelijk gevraagd in haar briefje, of moeder toch vooral wou schrijven, hoe de sneeuwkllokjes waren aangekomen, ze zou moeilijk hebben kunnen uitmaken, wat voor bloempjes het eigenlijk waren, maar voor moeder waren ze meer waard, dan een groote bouquet rozen. Ze legde ze voorzichtig op de palm van haar hand en alsof het iets heel bijzonders was:

„Kijk eens, twee sneeuwkllokjes uit Elsjes tuintje.”

En in een minimum van tijd waren haar gedachten weggevlogen, ver, v^{er} over de witte bergen heen naar een aardig wit huisje, waar nu de Hollandsche lente lachte. O, ze wist precies, hoe de zonnestrallen nu in den tuin dansten. Willemien zou de tuindeuren wel open hebben en de zoete lentewind zou spelen met de gordijnen en t^{ot} ver in de kamer vertellen van de knopjes, die op springen stonden. De brief was uit haar hand gegleden. Ze was niet meer in Davos, ze was thuis in het witte huisje, waar de boomen ruischten en de merel zong....

De zachte, eenigszins schorre stem van mevrouw De Bruin bracht haar weer tot de werkelijkheid terug.

„Goede berichten uit Holland?”

Ze lachte stralend. „Alles best gelukkig, u moet Henks briefje eens lezen. Hij schrijft toch altijd zoo aardig. Een echte jongen, het lijkt een beetje stug, maar je moet bij alles met hem tusschen de regels door kunnen lezen,” en met een teeder gebaar reikte zij mevrouw De Bruin het briefje over, terwijl zij zelf nog eens den brief van haar man overlas.

De dokter had zelf geschreven, dat ze zoo mooi vooruit ging en als er niets tusschenkwam zou zij over drie maanden weer naar huis mogen. Ja, ze moest zich nog wel ontzien, had de dokter geschreven, maar dat was volstrekt geen bezwaar, schreef Eduard, daar Willemien toch voorloopig nog bleef.

Wat een zegen toch, dat Willemien er was, en met een dankbaren zucht legde ze den brief neer.

Het was of de witte bergen, die haar in den aanvang zoo grimmig hadden aangestaard, haar nu vriendelijk toeknikten, en weer vlogen haar gedachten weg, vër weg naar het witte huisje, waar de boomen ruischten en de merel zong....

HOOFDSTUK VIII.

Eenige maanden gingen zonder ernstige gebeurtenissen voorbij.

Uit de dikke boomknoppen waren eerst heel teere groene blaadjes nieuwsgierig naar buiten komen kijken. En de appelboom en de kerseboom achter in den tuin hadden hun prachtig bloemenkleed reeds lang uitgetrokken en de eerste Juniwinden hadden de dansende bloesems vér weg de wijde wereld in, medegenomen.

En de kleine blaadjes waren groot en sterk geworden en boden reeds beschutting tegen de felle Julizon en het witte huisje was aan den wingerdkant heelemaal groen geworden, alleen het raam van Henks kamertje was vrij gebleven en keek ernstig en peinzend de mooie zomerwereld in.... Moeders rozenboompje naast het priëeltje stond in vollen bloei, trotsch opgericht droeg het boompje zijn zware rozenvracht.

Het was nog héél vroeg in den morgen, maar de bloemen in het grasveld voor het witte huisje waren vandaag héél vroeg wakker geworden, dat had de Julizon gedaan en.... nog iets anders....

Iets héél prettigs, dat vandaag gebeuren zou.
„Zeg, weet je het al?” vroeg het kleine boter-

bloempje aan het madeliefje, dat het dichtst bij hem stond en juist bezig was een dauwdruppeltje op te drinken, dat glinsterend op zijn rose mondje liggen bleef, toen het zich met een waarschuwend: „St, de graspluimen slapen nog,” naar het boterbloempje toeboog.

Maar de graspluimen schudden allemaal tegelijk verontwaardigd met hun lichte hoofden en ruischten:

„Verbeeld je, wij zullen lang slapen op zóó'n dag, we wisten het véél eer dan jullie!”

„Zeg weet je het al, weet je het al?” zongen alle boomen in den tuin en de kerseboom, die

heelemaal achter in den tuin stond, vertelde het aan de boomen van den aangrenzenden tuin en die vertelden het weer, verder en weldra was het uren in den omtrek bekend, dat vandaag de mevrouw uit het witte huisje weer thuis zou komen. En binnen in huis hadden de meubels het zoo druk en de fluweelen armstoel had den geheelen nacht niet geslapen, want er waren bloemen gekomen in kleine mandjes en daar waren kaartjes bij, daar stond de naam op van de menschen, die ze gaven en die wilden graag alles weten van dezen feestdag en de fluweelen armstoel raakte maar niet uitgepraat over al het liefs, dat hij van zijn mevrouw wist te vertellen en als hij maar gekund had, dan zou hij zeker van blijdschap in zijn fluweelen armen geklapt hebben.

De koperen bloempot lachte zoo breed, als hij maar kon en de mooie bloemen, die uit een winkel in de stad gekomen waren, begonnen zich héél gewichtig te gevoelen, dat zij hier nu stonden, om zoo'n lieve dame te verwelkomen en zij spreidden zoo wijd mogelijk haar bloemblaadjes uit, opdat de lieve dame diep in haar vriendelijke hartjes zou kunnen kijken.

Het was nog heel stil in huis, want de menschen sliepen nog, alleen vanuit Henks kamertje kon men een licht gestommel hooren en de nieuwsgierige blaadjes van den wilden

wingerd, die rond Henks raam groeiden, keken even héél voorzichtig naar binnen. Daar lag Henk geknield voor zijn witte bed en de Goede Herder van de plaat zag teeder op hem neer, maar Henk dacht niet aan den Goeden Herder op de plaat, hij sprak tot den lieven Heiland zelf, die altijd luistert naar elk oprecht kindergebed en Henk dankte uit de volheid van zijn gelukkig hart, dat de Heer zijn moedertje weer gezond terugbracht en dat hij dat al zoo lang had mogen weten. Henk bad hardop en de wingerdblaadjes konden elk woord verstaan, maar zij hadden zich eerbiedig teruggetrokken en vertelden het niet verder. Henks geheim was bij hen veilig....

Henk stond op, hij zou zich maar vast zachtjes beginnen aan te kleeden, hij was nu toch te onrustig om op het roepen van Riek te wachten. Ze zou wel begrijpen, dat hij al op was.

Hè, daar was het weer, dat vreemde lichte gevoel in zijn hoofd. Gisteren op school had hij het ook gehad, toen hij voor de kaart moest komen. Een oogenblik had alles om hem heen gedraaid, maar het was direct weer overgegaan. Niemand had het gemerkt en hij was het weer gauw heelemaal vergeten door al de opwindning van moeders thuiskomst.

Hij ging even op den rand van zijn bed zitten. 't Was al weer over. 't Kwam zeker van blijdschap, dat moeder weer beter was.

Hij zou maar wat in den tuin gaan.

't Was zulk heerlijk weer en de rozen aan moeders boompje stonden zoo prachtig!

Zouden zij het weten, dat moeder vandaag thuis kwam? Hij glimlachte even om de gedachte. Het waren witte rozen, net als die van zijn droom, moeder hield daar zooveel van. Hij mocht een paar afknippen en bij moeders plaatsje zetten, had vader beloofd, en als hij met moeder alleen was, vandaag nog niet, maar morgen, mórgen zou hij haar alles van zijn mooi geheim vertellen, dan was het geheim van hun beidjes. Hij glimlachte gelukkig bij die gedachte.

Vader was moeder gaan halen, want het was een lange, lange reis. Vannacht hadden ze in Arnhem gelogeerd, bij tante Jet en tante Truus, twee ongetrouwde zusters van vader, die in een aardig huisje even buiten Arnhem woonden en daar als de dames Hoogeboom bekend stonden. Vader en moeder hadden daar vannacht geslapen, om niet zoo laat op den dag thuis te komen. Hè, Henk kon de uren wel omkijken.

Vanmiddag pas tegen twaalf uur zou de trein aankomen.

En de gouden Julizon klom al hooger en hooger en keek glimlachend naar de witte jongensfiguur, die in het water plaste, dat het een lieve lust was en zij kuste zachtjes zijn

stugge blonde haren, zooals zij al de bloemen in den tuin had wakker gekust en die het nog niet wisten, had zij het groote nieuws verteld en alle bloempjes hadden wijd hun blaadjes uitgespreid en een paar blauwe klokjes hadden hun halsjes uitgerekt, om op den weg te kijken, of mevrouw er nog niet aankwam, maar de andere bloemen hadden hen uitgelachen en de zonnestralen hadden zachtjes gefluisterd: „Neen, nu nog niet, nu nog niet, jullie moet nog een paar uurtjes geduld hebben,” en toen hadden ze weer even in Henks kamertje gekeken en de Goede Herder met het lammetje had heelemaal in een stralenden gloed gestaan, alsof de Goede Herder het moede schaapje naar een gouden schaapskooi bracht. Henk keek er naar en nu kuste de zon Henk zóó teeder op zijn voorhoofd, alsof zij iets van zijn geheim wist....

Riek was ook opgestaan. Henk hoorde het, want Riek's kamer grensde aan de zijne. Ze had hem al gehoord.

„Goeden morgen, Henk!” riep ze door het schot, „mooi weer vandaag, hè.”

„Ja, fijn,” glunderde Henk terug, „ik ben al klaar, hoor, ik ga nog even in den tuin.”

Riek glimlachte. Ze kon zich best begrijpen, dat Henk geen rust had. Wat was het heerlijk, dat mevrouw weer thuis kwam. Die negen maanden waren betrekkelijk toch nog gauw

omgegaan. Prettig, dat de juffrouw nog wat bleef; natuurlijk moest mevrouw den eersten tijd zich nog ontzien.

Tik-tik-tik-tik ging driftig de wekker op Riek's kamer. Riek keek er even naar: „Ja, ja, bedaar maar, ik kom wel klaar, hoor!” Riek's gedachten gingen naar haar werk. Er was nog veel te doen vanmorgen, maar ze had toch aardig wat vooruitgedaan, want ze moest vanmorgen de juffrouw helpen de huiskamer een beetje te versieren. Henk en Els zouden ook helpen, maar die liepen meer in den weg. Wat waren er prachtige bloemen gekomen!

Lief van Hein Verschuur, hij had zijn bloemen zelf gekweekt. Stakker, zoo jong al moederloos.

O ja, ze moest vooral de bel niet vergeten te poetsen, met al die drukte. Mevrouw hield zoo van een blinkende bel.

Tingelingeling! Daar had je de melkboer al! Ja man, ik kom. Vlug deed ze haar schort aan, ging met de melkkan naar de deur.

„Goeden morgen,” groette de melkboer opgewekt, „vandaag komt je mevrouw weer thuis, hè?”

Riek straalde. Iedereen scheen het te weten en wat keken de bloemen opgewekt, of zou dat zoo lijken, omdat ze zelf zich zoo gelukkig voelde?

Riek dacht over al deze problemen niet verder

na. In de keuken liep sokkepootje haar voor de voeten en schuurde langs haar beenen.

„Ga wat uit den weg, beest, ik val haast over je,” en steeds door de poes gevolgd, die op een schoteltje melk hoopte, ging ze de luiken opendoen.

Het volle morgenzomerlicht gleed nu in alle benedenkamers. De fluweelen armstoel, die toch tegen den morgen nog een uiltje had geknapt, rekte zich eens uit en gromde tevreden, toen hij merkte, dat de zon al zoo hoog aan den hemel stond. Hè, nu zou het zoo lang niet meer duren. Wat een bloemen, wat een bloemen! Hij keek eens vergenoegd om zich heen. De kamerdeur kierde héél voorzichtig open en sokkepoot gleed statig naar binnen.

Daar had je die kat ook, dacht de fluweelen armstoel, maar hij was zóó gelukkig van binnen, dat hij zelfs de poes geen kwaad hart kon toedragen.

Daar huppelde Elsje de kamer binnen op den voet gevolgd door tante Willemien.

„O tantetje, sokkepootje moet vandaag een lintje om hebben, vindt u ook niet?” en op hetzelfde oogenblik was Els de kamer uit.

Tante Willemien keek de kamer eens rond. Heerlijk, zooveel bloemen als er gekomen waren. De fluweelen armstoel moest versierd worden, dat was een idee van de kinderen en wacht, de bloempot van Hein Verschuur zoo

zetten, dat Ellen hem dadelijk zag, als ze binnenkwam. Wat een dag, wat een dag! 't Was of de gouden zon van alles wist en extra haar best deed, om alles een nog feestelijker aanzien te geven.

Ze zou met een rijtuig en de kinderen aan het station staan. Wat een verschil bij negen maanden geleden! Ja, de Heer had wel alles welgemaakt met hen....

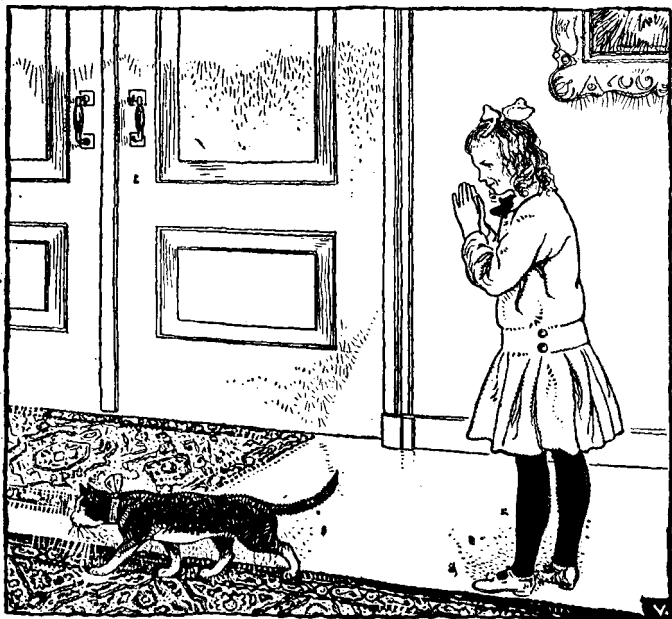
Even gleed een schaduw over haar gezicht, nog eenige maanden zou ze blijven, maar dan was haar taak hier weer afgelopen. Ze had zich zoo aan de kinderen gehecht, maar haar leven was nu eenmaal zoo en blijkaar had de Heer hier op aarde geen blijvende plaats voor haar bestemd.

Er zijn menschen, die de Heer schijnbaar alleen gemaakt heeft, om anderen tot steun en troost te zijn, dienende engelen, altijd bereid, zonder zelf ooit een huiselijken haard den hunnen te kunnen noemen. Tot dezulken scheen tante Willemien te behooren.

Als een zonnestraal gleed Elsie weer binnen, haar gouden krullen dansten op den rug van haar lichte zomerjurk en in haar hand hield ze een vrij breed rood lint. Sokkepoot liet zich kalm bewerken en toonde, dat zij een dagje ouder geworden was, door niet de minste moeite te doen, zich er van te bevrijden. Misschien vond zij het ook wel gewichtig haar

eigen deel bij te dragen tot de algemeene feestvreugde; wie kan zeggen wat er in een poesebol omgaat?

Elsje vond het prachtig!

„Tante, waar is Henk, zou hij nog niet op zijn?”

Henk, die door de openstaande deuren was binnengekomen en vlak achter Elsje stond, grinnikte even en legde plagend zijn beide handen op haar oogen.

„Pas op, je kreukt mijn jurk en mijn haar gaat heelemaal in de war.”

„Niet doen, Henk,” bestrafte tante lachend.
„Het is haar eigen schuld, tante, verbeeld u, dat ik op dezen dag nog niet op zou zijn!” deed Henk kwasi verontwaardigd.

Tante knikte hem eens toe en ofschoon zij niets zei, straalden haar oogen: „Een heerlijke dag vandaag, Henk, hoe anders dan negen maanden geleden!”

Ze ontbeten vlug, want al hoefden de kinderen vandaag niet naar school, er was nog heel wat te doen, voor zij naar het station konden gaan. Daar had je den fluweelen armstoel, die versierd moest worden en tante met Riek samen zouden moeders hoekje groen maken en aan den ingang van de huiskamer moest het „welkom”, dat Henk samen met Hein Verschuur geteekend had, nog opgehangen worden.

O, er was nog zóóveel te doen, te veel om op te noemen!

Henk had haast geen tijd om zijn boterham op te eten en zat zóó op zijn stoel te draaien, dat deze bijna onder hem uitgegleden was, als tante hem niet bijtijds had opgevangen.

Elsje lachte. Tante zei er maar niets van, ze kon best begrijpen, dat de kinderen van blijdschap een beetje uit hun doen waren.

Wat had Henk een opgewonden kleur. Hij zag er eigenlijk een beetje vreemd uit. Voor het eerst viel het haar op, maar ze stelde zich

•

dadelijk gerust met de gedachte, dat het vandaag ook een buitengewone dag was.

De morgen ging betrekkelijk nog vlug voorbij, er werd nog druk gewerkt. De fluweelen armstoel lachte goedig onder het gewicht van een zware vracht klimoprانken, waartusschen Henk en Els kwistig margrietten en boterbloemen hadden gestoken. Het was een versiering van hun eigen vinding geweest, maar ze zuchtten van verrukking, omdat ze geen woorden hadden, die konden uitdrukken, hoe prachtig ze het vonden!

Wat zou moeder er wel van zeggen?

Tante keek glimlachend toe. Riek bewonderde. Ze waren nu met alles klaar gekomen en de kamer had zoo'n feestelijk aanzien met de bloemen in alle hoeken en moeders prachtige witte rozen midden op de tafel, waar Henk zoo op aangedrongen had, dat tante een zuchtje van innige voldaanheid niet kon onderdrukken.

En de groote klok, ook met een klimoptakje versierd, ging zijn eigen gangetje tik-tak-tik-tak en eindelijk was werkelijk het gewichtige oogenblik aangebroken, waarop tante Willemien, met aan elken kant twee dansende kindervoeten, zich op weg begaf naar het station, waar het rijtuig voor moeder reeds staan zou.

„Ze gaan haar halen,” juichten de made-

liefjes en de boterbloempjes in het grasperk voor het huis en de andere bloemen lachten niet meer, toen de blauwe klokjes zich uitrekten, om op den weg te kijken, want zij deden zelf alle mogelijke moeite, om zich langer te maken, dan ze waren, opdat hun toch niets ontgaan zou van de dingen die komen gingen. Daar kwam een bonte vlinder aanzweven.

„Vlindertje, vlindertje,” zongen de bloemen.
„Zeg ons eens, is er de trein al aan?”

En het vlindertje ging bedaard zitten op een groote margriet, wiegde droomerig heen en weer en antwoordde:

„Ik ben van heel ver, van héél ver gekomen. Och, wek mij toch niet uit mijn schoone droomen.”

„Je kunt wel merken, dat die van héél ver komt,” zei een bedeesd boterbloempje, „anders zou hij wel weten, wat hier aan de hand is.”

„St,” deed heel gewichtig een madeliefje, „ze kunnen nu elk oogenblik hier zijn.”

„Daar komen ze, daar komen ze,” ruischten de boomen langs den weg naar het station en zij bogen en keken en rekten zich uit, want heel in de verte zagen zij een zwart stipje, dat steeds grooter werd.

„Daar komen ze, daar komen ze,” juichten ze wuivend met hun zware looverpluimen.

„Daar komen ze, daar komen ze,” zongen

nu al de bloemen in den tuin en toen ze eindelijk het gerommel van de wielen op den weg hoorden, begonnen de blauwe klokjes heel zachtjes „welkom, welkom” te luiden en al de bloemen zongen een welkomstliedje, wijd open haar fijne bloemenmondjes....

„Welkom, welkom,” knarste het grint onder de wielen van het rijtuig, toen het met een behendigen zwaai den tuin binnenreed.

„Welkom, welkom,” ritselden fijn de wingerd-blaadjes.

„Welkom, welkom,” wuifden de appel- en kerseboom achter in den tuin en zwaaiden zóó heftig met hun takkenarmen, dat moeder het wel op moest merken en glimlachend tegen vader zei:

„Wat zijn de appel- en kerseboom mooi vol in 't groen dit jaar.”

Op de stoep stond Riek haar mevrouw op te wachten, maar ze was zóó ontroerd en gelukkig, dat ze heel wat anders zei, dan ze van plan was geweest en toen zij weer in de keuken terug kwam, was het net, of er een waas hing tusschen haar en de potten en pannen, die haar verbaasd aanstaarden, omdat het net leek, of Riek hilde, maar het waren tranen van blijdschap weet je en daar hadden de potten en pannen niet van terug, alleen het vergiet, dat aan den wand hing en zooveel oogjes had, waar het dikwijls door moest

hulpen, ook al had het geen eigenlijk verdriet, scheen het niet vreemd te vinden, dat Riek vochtige oogen had en knikte haar eens vriendelijk toe, maar Riek was alweer over haar uiterlijke ontroering heen en begon vlug voor de koffietafel te zorgen. Moeders

stem klonk als muziek in de gang. Ze ging maar heel langzaam verder, want ze moest alles, alles bewonderen en nu viel haar oog op het „Welkom” boven de huiskamerdeur. Ze begreep dadelijk, dat het iets van de kinderen was.

„Neen maar, hoe prachtig, dat had ik niet gedroomd vannacht.”

Henk straalde: „Hein Verschuur heeft ook meegeholpen, moeder.”

„Laten we nu naar binnen gaan,” drong Elsje, die popelde, om moeder den versierden stoel te laten zien.

Op den drempel van de huiskamer had

moeder geen woorden meer, het werd haar bijna te machtig en met vochtige oogen keek ze naar tante Willemien, die ook even werk had, zich goed te houden, maar vader nam moeder bij den arm en leidde haar feestelijk naar den versierden armstoel, die sidderend van verlangen op zijn kostbaren last zat te wachten.

En moeder riep maar: „'t Is te veel, heusch, 't is te veel en wat een bloemen, wat een bloemen.”

Ze kwam eerst een beetje tot rust, toen ze wel wat ongemakkelijk, maar toch zoo zielsgelukkig midden tusschen de klimoprانken zat en in de stralende oogen van haar huisgenooten keek.

Wat was het heerlijk om weer thuis te zijn en wat was zij toch bevoorrecht boven velen! Even vlogen haar gedachten terug naar het verre land, met de witte bergen, en hoevelen daar nog genezing wachtten! Mevrouw De Bruin was verleden week naar het Vaderland hierboven gegaan. Ze was in vollen vrede heengegaan.

„Moeder, kijk sokkepootje eens,” stoorde Elsje plotseling haar overpeinzingen.

„Wel, wel, wat is die poes gegroeid en wat is ze mooi vandaag, is dat allemaal ter eer van mij? ik zou er heelemaal stil van worden.”

Sokkepootje trok een hoogen rug en sprong

op Henks knie, waar ze rustig ging zitten spinnen met het air van: „Ik hoor er ook bij.”

„Moeder,” zei Henk, terwijl hij in gedachten de poes streelde, „hebt u den bloempot van Hein Verschuur al gezien? Hij heeft zelf de bloemen gekweekt, morgen komt hij even aan, vandaag wilde hij niet, omdat het de eerste dag was, ziet u.”

Moeder wijdde een oogenblik haar volle aandacht aan Heins stoffelijk blijk van belangstelling en even toefden haar gedachten bij den vriendelijken, stillen jongen, die thuis zooveel moest missen en hartelijk zei ze tegen Henk:

„Je moet Hein maar veel hier brengen, hoor, hij heeft het thuis zoo stil.”

Innerlijk dacht ze: Juist een geschikte vriendschap voor mijn wilden Henk, die ernstige, degelijke jongen.

Vader zat innig vergenoegd rond te kijken.

„Wel Willemien, dat heb jullie er netjes afgebracht, hoor, ik was er heelemaal van onder den indruk.”

„Hoe vindt u den stoel, vader?” vleide Elsje. „Henk en ik hebben het heelemaal alleen gedaan, nietwaar tante?”

Tante Willemien knikte bevestigend. Moeder knikte haar kleine meisje eens innig toe.

„Knap, hoor,” lachte ze.

Elsje was tevreden. „Hoeven we vanmiddag ook niet naar school?”

„Nee, vandaag niet, maar moeder moet nu eerst eens een paar uurtjes gaan rusten, dan gaan we vanmiddag met ons allen den tuin eens rond,” besliste vader.

Het was den heelen dag feest. Om en in het witte huisje was zóó'n geluksstemming, dat het net was, of alles zong.

's Middags kwamen nog meer bloemen voor moeder van menschen uit de buurt, die moeder den eersten dag nog niet wilden bezoeken en tante Willemien had voor zulke heerlijke dingen gezorgd en daar was een groote taart, waar in heusche letters van witte suiker „welkom” op geschreven stond en daar zouden ze vanavond allemaal een stukje van krijgen.

De kinderen waren uitgelaten van plezier.

Vader vond Henk veel te druk, hij had zoo'n opgewonden kleur, maar moeder zei:

„Och, laat hem maar, man, het is vandaag zoo'n bijzondere dag,” en ze keken elkaar even dankbaar in de oogen en glimlachten gelukkig.

En de klok ging zijn ouden gang — tik-tak-tik-tak — en eigenlijk veel te vroeg naar den zin der kinderen, begon hij te tikken: bed-tijd-bed-tijd. Els en Henk hadden het wel gehoord, maar ze deden eerst net, of zij er geen erg in hadden en toen hoorde vader het ook op eens: bed-tijd-bed-tijd.

Och, och, wat was het een heerlijke dag geweest!

Moeder en vader en tante Willemien bleven, nadat de kinderen naar bed waren, nog een poosje in dankbare en gelukkige stemming bij elkaar, tot ook voor hen de klok haar ernstig „bed-tijd” aankondigde en na de avond-godsdienstoefening, die dezen avond wel bijzonder innig was, kwam er rust in het witte huisje....

Het werd nu héél stil, alleen de meubels fluisterden over dezen veel bewogen dag en de bloemen buiten en binnen droomden en de zoele zomerwind zong en een stille vrede daalde neer over het witte huisje en zijn omgeving, want er was geen menselijk wezen in huis, geen bloempje, geen grassprietje daarbuiten in den tuin, dat niet wist, dat niet voelde, dat moeder weer thuis gekomen was....

HOOFDSTUK IX.

De nacht, die op dezen dag vol wondere heerlijkheid volgde, was helder. Ofschoon het nieuwe maan was, verlichtten ontelbare glinsterende sterretjes den donkerblauwen hemel en één sterrenoog, dat bijzonder fel schitterde, keek juist in Henks bed en... was verbaasd.

Ofschoon het reeds lang slapenstijd was, zat Henk nog recht overeind in zijn bed: In zijn hoofd klopte en hamerde het, alsof hij

midden op een sloopstimmerwerf was terecht gekomen. Oef! Wat had hij het warm, maar hij moest denken.... Morgen zou hij zijn mooie geheim aan moeder vertellen.... Hoe was het ook weer? Wat had de Heer ook weer tegen hem gezegd? Dengenen, die God liefhebben.... O, wat klopte zijn hoofd, wat was dat vreemd en zijn keel deed ook zoo'n pijn, hij kon bijna niet slikken. Onrustig woelde hij in zijn bed. Hè, nu werd hij weer koud. Wacht, hij zou even een beetje water drinken, misschien ging het dan over, dat pijnlijk brandende gevoel in zijn keel, maar het glas klapperde tegen zijn tanden en hij kon slechts met de grootste moeite een klein slokje naar binnen krijgen en rillend kroop hij maar weer gauw onder de dekens.

Nu keek de groote ster héél ernstig en vertelde aan de andere sterren, dat zij bang was, dat Henk ziek zou worden en toen keken nog meer sterren medelijdend door Henks raam en Henk sloeg even zijn oogen op, maar alles draaide zóó voor zijn oogen, dat hij overal sterretjes zag, maar hij moest zich zijn geheim herinneren. Och het was, of alles uit hem weg zonk.... „Dengenen, die God liefhebben....” verder kon hij weer niet komen. Boem, boem, boem ging het in zijn hoofd. O, wat stak zijn keel.... Als dat schaapje had de Heiland hem gedragen.... Even viel hij in een onrustige

sluimering en de sterren waakten en waren héél stil....

Den geheelen nacht woelde Henk door zijn bed, droomde van zijn geheim, dat moeder nu gauw zou weten en kon maar niet meer bedenken, hoe het ook weer geweest was. En de hamers in zijn hoofd schenen steeds harder te slaan, en toen.... wist hij van niets meer.

Toen de eerste morgenschemering in Henks kamer drong, werd hij weer wakker.

Hij was ziek, hij wist het nu héél zeker. Zou hij even om Riek kloppen? Nee, nog even wachten, als hij héél stil bleef liggen, ging het misschien gauw over.

Daar begonnen die hamers weer in zijn hoofd. Hij kon zich niet meer bewegen, zijn heele ledikant begon te draaien, hij wilde roepen, maar kon geen geluid uitbrengen, zijn keel was dicht.

Oef! Wat was dat benauwd en weer dwaalden zijn gedachten af.... Bijna onbewust gooide hij zijn dekens van zich af, trok alleen het laken over zich heen. Hè, dat gaf een beetje verlichting en met een zucht viel hij in een doffen slaap....

Zoo vond Riek hem, toen zij op haar herhaald kloppen en roepen geen antwoord kreeg.

„Henk, Hénk, wat scheelt er aan?”

Henk keek haar even aan met zijn groote

donkere oogen, om ze met een diepen zucht weer te sluiten.

Met één oogopslag zag zij, dat Henk ziek was en trok met een kloek gebaar de dekens over hem heen, stopte hem flink in, zooals zij zoo dikwijls haar eigen broertjes had gedaan, als zij ziek waren.

Dan stond zij even besluiteloos. Mevrouw roepen? Nee, dat ging nog niet. Wacht, ze zou de juffrouw waarschuwen, gelukkig dat die voorloopig bleef. Wat zou de jongen hebben, hij was nog nooit ziek geweest, voorzoover zij wist. —

Toen tante Willemien zich over Henk heenboog, was hij weer ingeslapen, maar zij zag toch dadelijk, dat het lang niet in orde met hem was. Nu herinnerde zij zich ook dat hij gisteren zoo'n ongewone kleur had gehad. Eduard moest maar gauw den dokter opbellen. Je kon nooit weten. Arme jongen! even streek zij met haar hand over zijn gloeiend voorhoofd. Hij had een flinke koorts!

Henk opende zijn oogen en keek wezenloos tante aan, hij wilde iets zeggen, maar er kwam geen geluid. Tante gaf hem wat te drinken en merkte toen, dat hij zoo moeilijk slikte.

„Een keelontsteking,” constateerde tante een beetje gerustgesteld. Dat ging bij kinderen altijd met zoo'n hooge temperatuur gepaard.

Kom, er was nog heelemaal geen reden tot ernstige ongerustheid....

Henk sloot zijn oogen weer....

„St” deed tante tegen vader, die juist met een eenigszins verschrikt gezicht binnen kwam.

Het was ook zoiets vreemds, dat Henk ziek was.

„St, hij slaapt. Hij heeft een dikke keel,” lichtte tante nader toe en geruststellend: „daar hebben de meeste kinderen zoo’n hooge temperatuur bij. Weet Ellen er al iets van?”

„Nee, ik liet haar na dien drukken dag van gisteren nog wat slapen, maar ik ga dadelijk den dokter opbellen, die jongen bevalt mij niks.”

Henk, ofschoon hij niet sliep, nam nergens notitie van, zelfs van zijn moeder niet, die beneden geen rust meer had gehad, toen ze hoorde, dat er iets met Henk niet in orde was.

Tante Willemien ruimde direct haar plaats voor haar zuster in.

„Ik ga even Els helpen met kleeden.” Moeder knikte dankbaar, ze had nu alleen oog voor haar zieken jongen, die met zijn oogen wijdopen, maar schijnbaar niets ziend voor zich uit lag te staren....

De dokter, een ernstige, bedaarde jonge man, zei niet veel. Zware kou gevat. Vooral in bed houden, hij wist nog niet, wat het worden zou.

Elsje liep op haar teenen door het huis met een héél gewichtig gezichtje, want ieder deed

zoo ernstig, het was zeker iets heel bijzonders, dat Henk ziek was.

Zij was zoo in haar gedachten verdiept, dat ze bijna tegen den dokter opliep, die juist door vader werd uitgelaten.

„Laat je dochtertje een poosje bij familie logeeren, Hoogeboom, ik zeg het niet, om je ongerust te maken, maar ik weet nog niet, wat het worden wil met die keel. Kun je er zoo gauw mogelijk werk van maken?”

Vader knikte zwijgend.

De dokter stapte op zijn fiets. „Vanavond kom ik nog even kijken,” groette en ging heen.

„Heb je hem gezien?” fluisterden de made-liefjes in het grasperk voor het huis.

„Ja ja, de dokter, de dókter,” klaagden droevig de boterbloempjes.

„Wie is er ziek?” vroegen nieuwsgierig de groote witte margrieten, die verschrikt boven de graspluimen uitkeken.

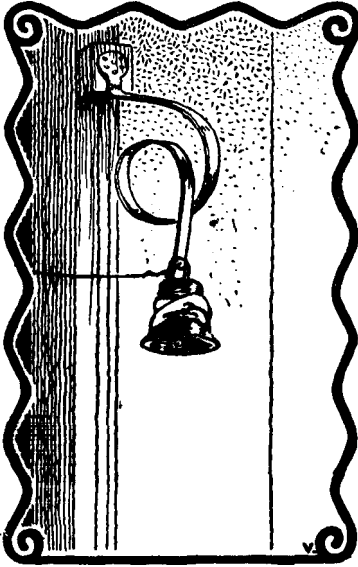
„Henk is ziek, Henk is ziek,” zuchtten de graspluimen, terwijl zij meewarig hun doorzichtige hoofden heen en weer bewogen.

„Henk Hoogeboom, Henk Hoogeboom,” zongen de zomerwinden. „Wat is er met Henk Hoogeboom?”

En de boomen, die het dichtst bij het witte huisje stonden, antwoordden, terwijl zij klaaglijk met hun looverarmen zwaaiden:

„Henk Hoogboom is ziek, Henk Hoogboom is ziek.”

In huis liep ieder op zijn teenen, de bel was omwonden en durfde geen geluid meer geven.

Droevig staarden de meubels elkander aan. De fluweelen armstoel zat heelemaal in zak en asch en had al in drie dagen geen woord gesproken, want het was nu al drie dagen van Henk, drie dagen en drie lange nachten, dat de huisgenooten om beurten bij hem waakten.

De wingerdblaadjes rond Henks raam konden niets meer van hem bespeuren, want Henks bed was naar het kleine leerkamertje naast de huiskamer gebracht en de wingerdblaadjes keken droevig naar de ledige plek.

En de zoele zomerwind, die om het huisje zweefde en soms heel eventjes langs Henks verwarde lokken streek, kon op de herhaalde vragen van de boomen en de bloemen slechts droevig antwoorden.

„Nog steeds geen verandering, geen verandering.”

Reeds drie dagen was op school de plaats naast Hein Verschuur onbezet geweest en elken dag kreeg ook Hein hetzelfde antwoord:

„Nog geen verandering.”

En de potten en de pannen in de keuken keken niet meer verwonderd, als er dikke tranen langs Rieks wangen gleden, als zij ook den wekker hoorde tikken: „nog geen verandering, geen verandering,” maar Riek dacht in haar hart: „Bij God zijn alle dingen mogelijk.”

Daar kwam nog bij, dat zij Elsjes vroolijk stemmetje en huppelende trippelpasjes zoo erg miste. Elsje was reeds den eersten dag van Henks ziekte naar de tantes Hoogeboom gebracht. Riek begreep best, dat het niet anders kon, maar het was nu zoo akelig stil in huis

Deze toestand duurde vele dagen lang.

Tante Willemien deed geruischloos, wat er gedaan moest worden en loste af en toe moeder af aan Henks bed, maar Henk kende niemand meer.

Zijn vermagerd gezichtje bewoog zich onrustig op het kussen en zijn groote donkere oogen staarden zonder uitdrukking naar zijn moeder, zijn lippen bewogen, hij wilde iets zeggen:

„Dengenen, die God liefhebben,” fluisterde

hij schor, verder kwam hij niet, weer be-
wogen zijn lippen, 't was, of hij iets zocht.
Moeder boog zich over hem heen:

„Wat is er, mijn jongen?”

„Mijn geheim,” kwam er stotend uit.

Behoedzaam kwam vader binnen.

„Hoe is het met hem?” Heel voorzichtig ging
hij aan den anderen kant van het bed zitten.

Henk praatte schor en verward. Hij scheen
iets moois te zien en deed een och zoo droevige
poging, om te glimlachen. Moeders hart kromp
ineen, toen ze het vermagerde gezichtje van
haar jongen zag en met vochtige oogen keek
ze vader aan:

„Hij heeft het steeds over een geheim en
den Goeden Herder; zeker over die plaat, die
ik hem met Kerstfeest gegeven heb.”

Vader haalde de schouders op: „Hij ijlt, dat
doen kinderen gauw als ze koorts hebben. Is
de dokter er al geweest?”

„Ja, vanmorgen, hij komt vanmiddag weer.”

Even keken zij elkaar aan. Zouden zij hun
kind moeten missen? Over het bed van hun
zieken jongen heen, greep hij haar hand, die
zij innig drukte; het was als een gebed....

„Dengenen, die God liefhebben....” fluisterde
Henk weer.

Zij keken elkaar aan en schaamden zich niet
om de tranen, die zij in elkanders oogen zagen.

„Dengenen, die God liefhebben, werken alle

dingen mede ten goede," fluisterde vader, maar Henk hoorde het niet. Hij was in dat vreemde land der koortsvisioenen, waar geen geluiden van deze wereld kunnen doordringen....

Toen kwam de nacht, waarin de dokter de crisis verwachtte.

Rond het witte huisje was het héél stil, zóó stil, dat het nachtelijk koeltje zelfs zijn adem inhield. Geen blaadje durfde te ritselen. De bloemen bewogen zich niet, ofschoon ze alle wakker waren, wakend en wachtend in angstige spanning naar de sterren starend, maar de sterren schitterden en straalden en keken heel, héél ernstig, doch zij zeiden niets, omdat zij er ook niets van wisten.

En het zilveren maneschip, dat op een paar lichte wolkengolfjes voorbij het raam van de ziekenkamer dreef, durfde maar een heel zwak glansje naar binnen te zenden.

Daar lag Henk roerloos in zijn witte bed. Zijn borst ging nauwelijks op en neer en zijn wasbleeke vermagerde gezichtje was zonder uitdrukking. Zijn oogen waren gesloten en de lange, donkere wimpers wierpen een droeve schaduw op zijn ingevallen wangen.

Was dat die sterke, gezonde jongen van eenige weken geleden?

De groote zilveren maan gleed treurig voorbij....

Moeder en vader zaten ieder aan een kant

van zijn bed. Tante Willemien kwam af en toe geruischloos binnen, om met haar oogen te vragen, hoe het er mee was en Riek was ook op. Wie zou nu ook kunnen slapen?

En toch was het zóó stil in huis, dat je misschien nu de meubels zou gehoord hebben, als ze gefluisterd hadden, maar ofschoon alles wakker was, niemand of niets durfde enig geluid te geven en later verzekerde de fluweelen armstoel, dat het zóó in huis geweest was, dien nacht, lang, héél lang geleden, toen Bennie was gestorven....

Moeder had haar handen gevouwen en haar lippen bewogen zonder geluid, als in een stil gebed. Een vredige uitdrukking lag op haar lief gezicht.

Vader had zijn lippen stijf opeengeklemd en binnen in hem schreide het zacht....

„Mijn sterke, gezonde jongen, mijn lieve Henk, zou God zoo'n groot offer van hen eischen? Had Hij daarom zijn Ellen gespaard?" Hij was nog niet zoover met zijn strijd, dat hij met zijn geheele hart dit groote offer brengen kon aan Hem, Wiens daden voor ons gewone stervelingen onnaspeurlijk zijn en Die toch alleen weet, wat goed en noodig voor ons is.

Henk wist van dit alles niets, hij was ver, vèr weg in dat vreemde land, waar zelfs de liefde van zijn moeder hem niet kon bereiken

en hij bewoog zich niet. Zóó had hij al uren gelegen....

Plotseling kwam er beweging in het smalle gezichtje. Moeizaam gingen de zware oogleden omhoog en Henks donkere oogen, die nu eens zoo groot leken, keken zijn moeder aan. Zij boog zich over hem heen. Was er herkenning in zijn blik? Of verbeeldde zij het zich maar? „Moeder” fluisterden de drogelippen.

Het was, of haar hart stil stond van spanning. Zou hij haar herkend hebben? Of zou het weer een van zijn koortsvisioenen zijn?

Henk had zijn oogen weer gesloten, als was hij uitgeput van dat ééne woordje, doch na eenige oogenblikken deed hij ze weer open en nu duidelijker fluisterde hij weer: „Moeder” met zoo'n onmiskenbaren blik van herkenning, dat ze bijna een kreet van blijdschap had geslaakt, zoo vader niet bijtijds zijn wijsvinger op zijn lippen had gelegd en haar met een waarschuwend „St” weer tot zichzelf had gebracht.

Henk wilde nog meer zeggen en zij boog zich teeder over hem heen.

„Moeder,” fluisterde hij weer, „hoe was het ook weer. Dengenen, die God liefhebben....”

Zou hij weer ijlen? dacht ze teleurgesteld. Dit had hij steeds in zijn koortsdroomen gezegd.

Doch dringend herhaalde de schorre stem, als vreesde Henk weer in een verdooving te

zinken: „Verder, moeder, verder,” toen vulde zij vastberaden aan: „Werken alle dingen mede ten goede.”

Iets dat op een glimlach leek, gleed over zijn gezicht. „Ja, dat was het” en met een diepen zucht sloot hij weer zijn oogen.

Heel, héél voorzichtig ging de deur open.

De dokter kwam binnen. Zijn oogen vroegen: „Is het afgelopen?”

Vader maakte zwijgend plaats voor den man der wetenschap en lang, lang boog hij zich over den kleinen zieke heen, toen wenkte hij vader mee buiten de deur.

„Ik kan je feliciteeren, Hoogeboom, je jongen is gered, maar ik moet de hoogst mogelijke rust aanbevelen. Hij moet nu dagen aaneen slapen....” Zacht viel de voordeur achter den dokter in het slot.

In den fluweelen armstoel in de huiskamer zat een grootsterke man, zijn schouders schokten,

hij schreide, schreide als een klein kind en alleen de meubels hebben geweten, dat hij daarna neerknielde

en uit den grond van zijn hart God dankte, dat Hij hem zijn jongen had laten behouden

Zooals de dokter voorspeld had was het precies uitgekomen.

Henk sliep veel, maar het was een gezonde, genezing brengende slaap, zonder koorts-droomen en hij glimlachte gelukkig als hij even wakker was en zijn moeder bij zijn bed zag zitten.

Hij kon nog niet lang achter elkaar spreken, dat mocht ook niet van den dokter, maar hij had zooveel met zijn gedachten te verwerken. Eerst had hij verbaasd rondgekeken. Wat was dat? Lag hij niet in zijn eigen kamertje? Was hij lang ziek geweest? Hij had zooveel te denken en te vragen, dat moeder hem steeds tot kalmte moest aanmanen.

„Moeder,” had hij eens gevraagd, „mag de plaat van den Goeden Herder hier hangen, totdat ik weer naar mijn kamertje ga?”

En toen was hij weer gaan slapen, hij kon zich niet herinneren, ooit zooveel geslapen te hebben, als in dien tijd en toen hij weer wakker werd, had de Goede Herder met het lammetje in zijn armen, hem vriendelijk aangekeken.

Het was alweer avond geweest, het was in die dagen voor Henk zoo wonderlijk. Eerst was het morgen en volgens zijn eigen gevoel deed hij maar even zijn oogen dicht en dan ontwaakte hij alweer bij lamplicht.

Wonderlijke dagen waren het, maar ook wonderheerlijk, dat moeder altijd bij hem was.

Op dien avond dan zat moeder met een handwerkje in den zachten gouden glans van de schemerlamp, die altijd 's avonds bij Henk brandde. Henks plaat hing zóó, dat het volle licht er op viel.

Moeder had peinzend het hoofd over haar werk gebogen, meende dat Henk sliep.

„Moeder,” riep hij zachtjes.

Met haar lichte stappen ging zij naar hem toe. „Ben je wakker, mijn jongen, kom drink eens van je melk.”

Henk gehoorzaamde en sloeg toen zijn beide magere armen om moeders hals en zoo vertrouwelijk tegen haar aangeleund en zijn oogen op de vriendelijke plaat van den Goeden Herder gericht, vertelde hij haar zijn geheim op zijn eigen onbeholpen jongensmanier.

„Ziet u, moeder en toen wist ik, dat u weer beter zoudt worden, nietwaar? En dien tekst, weet u wel, dien hadden wij nog pas op Zondagsschool geleerd en ik zou het u wel eerder verteld hebben, maar op dien nacht ging het maar „boem-boem” in mijn hoofd en toen wist ik heelemaal niet meer, hoe het was, moeder, dat was toch zoo raar, hè, alles was opeens weg.”

Hij raakte heelemaal achter zijn adem van het praten en moeder vlijde kalmeerend het

nog zoo witte jongensgezicht in de kussens en wendde zich vlug af, opdat Henk de groote tranen niet zien zou, die in haar oogen blonken, maar tranen van dankbaarheid waren het, dat de Heer het goede zaad, dat zij in de harten van haar kinderen had trachten te zaaien, zoo had laten ontkiemen, en zij kuste hem teeder op zijn voorhoofd.

„Nu rustig zijn, vent, ik vind je geheim heel, héél mooi, en wij zullen samen aan den lieven Heiland vragen, of Hij jou ook weer gauw beter wil maken, nietwaar? Maar dan moet je nu weer gaan slapen, hoor. Kom, ik zal je kussens even opschudden en het laken een beetje glad trekken, wat ben je toch een woelwater,” en even plagend streek ze hem door zijn haar, met een teeder gebaar, dat Henk alleen van zijn moeder kende.

Toen werd het weer stil in de kamer. Henk sliep rustig, zelfs in zijn slaap bleef het gelukkige gevoel hem bij, dat moeder nu alles wist.

En moeders gedachten gingen van Henks geheim naar haar dochtertje, dat nu al zoo lang van huis was. Wat schreef ze lieve briefjes. Ze werd wel wat verwend bij de tantes. Zondag was vader nog bij haar geweest; als Henk zoo bleef vooruitgaan, dan kon zij ook wel eens naar Arnhem wippen, want dokter had nog niet goed gevonden, dat Elsje al thuis kwam. Henk was nog zoo zwak en een herhaling

niet buitengesloten en steeds drong de dokter aan op zooveel mogelijk rust.

Zou hij straks niet te veel achter elkaar gesproken hebben? Even keek ze bezorgd naar het witte, hoekige jongensgezicht, maar Henk lag daar met zoo'n gelukkigen, vredigen glimlach, dat haar bezorgdheid onmiddellijk week.

En buiten stoeide reeds de Septemberwind met enkele afgevallen blaadjes en hier en daar werden de boomen al geel en bruin, want het was nu al zes weken, dat de plaats op school naast Hein Verschuur onbezet was gebleven en elken dag was hij komen hooren, hoe het er mee was, maar hij was nog niet bij Henk toegelaten. Doch toen het heel, héél erg met Henk geweest was, toen de heele klas er stil van was en meneer 's morgens voor hem had gebeden, toen had hij na school-tijd om het huis geslopen en naar Henks raam gekeken, of hij misschien een glimpje van zijn zieken vriend te zien zou krijgen, want hij wist van Riek, waar Henk nu lag en toen had Riek hem meegenomen naar de keuken, want vader en moeder en tante Willemien waren altijd bij den zieke en samen hadden zij veel over Henk gepraat en dat had hen beiden opgelucht. Sedert dien tijd kwam Hein veel bij Riek en zij wist hem altijd te troosten, ook al zat haar eigen keel soms

dicht van verdriet en de potten en pannen waren er aan gewend geraakt, dat een eenigszins stijve jongen op een punt van de tafel zat, met de poes op zijn knieën, want deze dame had sinds Henks ziekte haar tenten bij Riek in de keuken opgeslagen, die in dien tijd ongevoon zacht voor haar was, en haar menig extra schoteltje melk toestopte, omdat deze zelfde grijze poes eens een deel van Henksvreugdehad uitgemaakt.

Zoo zaten zij dan met hun drietjes meestal zwijgend bij elkaar. Hein in gedachten Henks poes streelend en Riek ijverig bezig met de groente voor den volgenden dag en ofschoon sokkepoot er niet veel van begreep, Hein en Riek waren getroost door elkanders gezelschap.

Dat was in die spannende dagen geweest, toen al de belangstellende vragen naar Henks toestand beantwoord werden met: „Nog geen verandering.”

Hoe gelukkig waren zij beiden geweest, toen de crisis voorbij was. Op school had meneer toen ook weer gedankt voor zijn aanvankelijk herstel en toen was alles anders geworden. De platen aan den wand en de kaart van Nederland hoog boven het schoolbord, hadden hem opeens vroolijk toegeknikt. Zelfs de bloempotten in het raamkozijn schenen het te weten, maar dat kwam alleen, omdat het binnen in hem nu zoo licht en blij was en de wind zong door de boomen van de speelplaats: „Henk Hoogeboom, Henk Hoogeboom wordt beter.”

Langzaam, héél langzaam herstelde Henk, het ging zóó langzaam, dat moeder er zich wel eens bezorgd over maakte, maar de dokter, die nu iedere week kwam, stelde haar gerust:

„Wees u maar dankbaar, dat u hem behouden hebt, mevrouw, het was een stuivertje op zijn kant en ik ben heel tevreden met het verloop van de ziekte.”

Toch eindelijk brak de dag aan, dat Hein eens een kwartiertje bij hem mocht komen. Dat was een feest voor beiden! Hein een beetje links op een stoel gezeten, deed eerst wat verlegen. Was dat Henk Hoogeboom, die magere, bleeke jongen? Maar toen Henk glimlachte en zijn beide handen vertrouwelijk naar Hein uitstak, herkende hij zijn ouden vriend weer en spoedig was het ijs gebroken en

babbelde Hein honderd uit over school en allerlei over de jongens en zeker zouden zij in een kwartier nog niet uitgepraat zijn, zoo moeder niet tusschenbeide was gekomen.

„Kom Hein, morgen komt er weer een dag, mijn jongen.”

Dat „mijn jongen” streelde langs Heins hart heen als een zachte liefkoozing en bleef stil in hem nazingen. Niemand zei ooit „mijn jongen” tegen hem. Wie zou dat ook doen? Sedert zijn moeder gestorven was, wist hij nauwelijks, wat een liefkoozing was, maar morgen en elken dag daarna zou hij weer bij Henk mogen en dan zou mevrouw Hoogboom misschien weer zoiets tegen hem zeggen en hij voelde zich warm worden van binnen bij die gedachte, maar hij zou dat nooit, nóóit aan iemand bekend hebben.

Nu kwamen er heerlijke dagen voor Henk, vertrouwelijke uren met moeder, waarin zij innig fluisterden over hun geheim en moeder had den tekst opgezocht in den Bijbel, het stond in Romeinen 8. „Dengenen, die God liefhebben, werken alle dingen mede ten goede,” en als Henk beter was, hij kon nu nog niet goed zien te lezen, zijn oogen waren nog een beetje wazig, dan zou hij het zelf opzoeken in zijn eigen bijbeltje.

En soms kwam vader een gemakkelijk spelletje met hem doen, waar hij bij kon

blijven liggen, maar als hij wat moe was, dan kwam tante Willemien iets moois voorlezen en dat vond hij bijna nog prettiger.

Zoo gingen de dagen voor Henk rustig voorbij en brak langzamerhand de dag aan, dat de dokter het goed vond, dat Elsje weer thuis kwam.

En toen de wingerdblaadjes heelemaal rood waren geworden en de roode bladervlinders weer voor de ramen fladderden, toen de boomen het grootste deel van hun bladervracht weer verloren hadden, toen kwam Elsje thuis. Zij bracht een frisschen stroom van vroolijke gedachten mee. Haar mondje stond den geheelen dag niet stil en haar trippelvoetjes gingen nu hier, dan daar en' overal bleef haar heldere lach hangen.

„Moeder, tante Truus heeft een poes, en die heet Jantje, ze is grijs met een wit borstje, net als onze sokkepoot en tante Jet kent al de namen van de vogeltjes, niet vogeltjes in een kooi, maar die in den tuin rondhippen, vindt u dat niet knap, moeder?” Moeder kneep haar klein snapstertje eens liefkoozend in haar wang. Els bracht weer wat muziek in huis.

Ze mocht nog niet lang bij Henk blijven, maar hij kon haar zien springen door den tuin en haar heldere stemmetje in de gang hooren en soms kwam zij even bij hem in het raam zitten. Ze was een en al leven en

vroolijkheid en vond het heerlijk om weer thuis te zijn en morgen zou ze weer naar school gaan. Ze was in Arnhem ook wel naar school geweest, omdat het zoo lang duurde met Henk, maar hier op school had ze haar eigen vriendinnetjes. Wat zouden ze wel zeggen, dat ze er weer was?

En zoo sprongen haar gedachten van het een op het ander, maar het was allemaal even prettig....

HOOFDSTUK X.

Weer waren eenige weken verlopen. De herfstbazuin had alle boomen naakt geblazen en veel van de roode en bruine en gele blaadjes waren weggezweefd, vèr weg, zooals de vogels, die naar het Zuiden trokken, maar de meeste waren achtergebleven en die hadden samen een mooi kleed geweven van bruin en geel en rood, om de boterbloempjes en de madeliefjes toe te dekken en al de bloemen, die nu vele maanden moesten slapen, totdat de lentezon weer kwam, om ze wakker te kussen.

En langen tijd was de zon weggebleven en het had geregend, gerègend vele dagen lang. Soms kwam de zon even om het hoekje kijken van een grijze wolk, om te laten zien, dat zij er nog was en dan hingen aan de

knokige takkenarmen duizenden kleine glinsterende diamantjes, dan glimlachte het zonnetje eventjes, maar och zoo zwakjes, want al heel gauw kwam er weer een grauwe wolk, om haar te halen.

Dat ging zoo dagen lang en op den kalender in de huiskamer stond reeds in dikke zwarte letters „December”.

In het witte huisje was alles weer tot de gewone orde teruggekeerd. In Henks kamertje stond het smalle witte bed weer op zijn oude plaats en de plaat van den Goeden Herder hing daar tegenover, alsof zij nooit weg geweest was.

Henk was weer heelemaal beter en ging geregeld naar school en ofschoon hij weer geheel zijn uitgelatenheid van vroeger had teruggekregen, was er iets peinzends in zijn oogen gebleven en soms, als hij zijn moeder onverwachts aankeek, glimlachte zij even tegen hem met die verborgen innigheid, die Henk tot in zijn hart verwarmde, want dan wist hij, dat moeder, net als hij, aan hun geheim dacht. Zij hadden samen den tekst in zijn eigen bijbeltje nog eens nagelezen en toen hadden zij er niet meer over gesproken, maar Henk wist, dat moeder hun geheim net zoo trouw in haar hart bewaarde, als hij.

Tante Willemien begon zich langzamerhand overbodig te voelen; nu Henk weer beter was

en moeder zich goed bleef houden, had zij ondanks de protesten van de heele familie tegen Januari weer een betrekking als gouvernante aangenomen, maar het was dicht in de buurt en in haar vrijen tijd kon zij altijd komen.

En dan was er nog iets gebeurd, dat vooral Henk en Elsje in verrukking had gebracht.

Op zekeren dag toen de kinderen beneden kwamen, had Riek hen heel gewichtig onder aan de trap staan opwachten en toen ze de keuken ingingen, om te kijken, wat er eigenlijk gaande was, toen zagen zij sokkepootje spinnend in haar mandje liggen, met haar voorpoot beschermend over twee allerliefste kleine poesjes heen. Ze waren allebei effen grijs en de oogjes waren heelemaal dicht geweest en Hein Verschuur, die sinds Henks ziekte bijna een huisgenoot van de familie Hoogeboom was geworden, had er na schooltijd heel ernstig bijgestaan en toen ineens oolijk aan Riek gevraagd of ze nu een beschuit met muisjes kregen en toen had Riek hen alle drie tegelijk de keuken uitgejaagd, omdat ze nog zooveel te doen had en geen kindervisite gebruiken kon, maar dat zei ze voor de grap weet je, want ze vond het altijd wat aardig, als de kinderen even bij haar de keuken inwipten en mevrouw sokkepoot kreeg dien dag twee extra schoteltjes melk.

HOOFDSTUK XI.

„Zeg man,” zei moeder op zekeren dag tot vader, toen zij 's avonds met tante Willemien, nadat de kinderen naar bed waren, gezellig in de huiskamer zaten. „Zeg man, we mogen wel zoo langzamerhand aan den kerstboom gaan denken.”

„Wel,” antwoordde vader met een knip-oogje naar tante Willemien, die mee geweest was, om hem uit te zoeken, „morgenmiddag onder schooltijd zal hij bezorgd worden; als dat nu geen bediening op je wenken is, dan weet ik het niet.”

„Wanneer hebben jullie dat gedaan?” verbaasde moeder lachend, „nu 't is mij best, hoor. We hebben dit jaar wel reden om dankbaar kerstfeest te vieren,” vervolgde zij ernstiger, „en als we jou niet gehad hadden, Mien,” zei ze met een hartelijken blik naar haar zuster, „ik zou heusch niet geweten hebben, hoe er door te komen.”

Tante Willemien glimlachte. Er was iets weemoedigs in dien glimlach. Zij wist het, haar taak was hier afgedaan, maar wat viel het scheiden van dezen huiselijken kring haar moeilijk. Doch ginds in haar nieuwe betrekking wachtten twee kleine meisjes, die pas haar moeder hadden verloren, op haar warm hart.

Want somtijds legt de lieve Heer een warm, innig liefhebbend moederhart in een vrouwenborst, die nooit een eigen kindje aan haar boezem zal drukken, opdat zij voor veel moederlooze kleintjes, die op haar weg komen, de Goddelijke moedertaak vervullen zal.

In die dagen begon het hard te vriezen. Fel schitterden de sterren aan den donkerblauwen hemel, alsof zij met elkaar wedijverden, wie de ster van Bethlehem zou mogen voorstellen en 's morgens moesten Henk en Elsje even tegen de dikbevroren ruiten ademen, om een klein gaatje te maken, waardoor zij konden zien, wat voor weer het was.

Het leerkamertje was geheimzinnig afgesloten, daar stond de kerstboom, weet je, en daar lagen de cadeautjes. Henk en Elsje wisten het precies, want het was elk jaar zoo geweest.

Maar op den dag van het groote feest zelf, stond de versierde boom in de huiskamer, schitterend van gouden en zilveren sterren en wel vijftig trillende vlammengezichtjes keken in de stralende oogen van de kinderen, wier gelukkige glimlach op de gezichten van vader en moeder werd weerspiegeld.

Hein Verschuur was er natuurlijk ook bij, hij zat naast Henk en er waren drie kleine, dikke broertjes van Riek, die vol verwachting

naar de schittering van de kaarsen staarden en de lichtjes dansten in hun vroolijke ronde oogen, die onwillekeurig naar de tafel met cadeautjes dwaalden, maar de cadeautjes lagen allemaal nog te slapen onder een wit laken, net als de bloemen onder de sneeuw.

Elsje zou voor de kleine jongens zorgen, onder de hoede van tante Willemien, die over alles een wakend oogje hield. Els leek zelf wel een kerstengeltje met haar gouden krullen dansend op het witte kraagje van haar zwart fluweelen jurk. Ze wilde zich zoo goed mogelijk van haar taak kwijten en wees de kleine jongens de mooiste versieringen aan en vertelde van de beteekenis, wat zij er van wist en de kinderen raakten langzamerhand zóó op hun gemak, dat zelfs de kleinste, die nog nooit een kerstboom gezien had en met zijn vinger in den mond naar Riek was geloopt, héél schuifelend weer naderbij kwam en weldra met open mond naast zijn broertjes naar de wonderen van den kerstboom luisterde. Want het waren wondere dingen, die in den kerstboom hingen. Zilveren scheepjes en vogeltjes, gouden en zilveren ballen en klokjes, die echt konden bellen, als je er aan stootte. Zou hij het eens probeeren?

Aarzelend stak hij zijn dik knuistje uit.

„Nergens aankomen, Piet,” waarschuwde Riek, die glunder het spelletje had gadeslagen,

en verschrikt verdween het kleine knuistje weer.

Moeder glimlachte eens tegen tante Willemien.

„Dat ging Els goed af.”

Hein en Henk genoten in stilte. Ieder in zijn eigen gedachten verdiept. Hè, daar ging een takje in brand. Beide jongens schoten tegelijk toe: een dun rookstraaltje, een branderige geur van hars en de wond was weer geheeld.

Toen begon vader te vertellen. Het was het oude welbekende verhaal van de herders en het kleine kindje in de kribbe, maar zij vonden het elk jaar even mooi.

Het was héél stil in de kamer, alleen vaders stem verbrak de schier ademlooze stilte en de kinderen zagen het heele kerstverhaal weer opleven. Ze leefden mee met de groote verbazing van de herders, toen daar opeens de lucht vol engelen was geweest, die zongen:

Eere zij God, in de hoogste Hemelen
 Vrede op aarde en in de menschen een
 welbehagen,

en ze gingen mee met de herders naar dien stal, waar het kindeke Jezus in een kribbe lag.... „want er was voor Maria geen plaats meer geweest in eenige herberg,” ging vaders stem rustig voort. „En God had het kindeke Jezus,

dat Zijn eigen zoon was, aan de menschen gegeven, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet zou verderven, maar het eeuwige leven hebben."

En zij gingen in gedachten mee met de wijzen uit het Oosten, die uit verre landen kwamen, om het kindje te zoeken en een groote ster had hun den weg gewezen en zij brachten het goud, wierook en mirrhe. Wat mirrhe eigenlijk was? Zeker iets heel kostbaars, want die wijzen moesten heel rijk geweest zijn.

Zoo peinsden de gedachten in de kinderhoofdjes, terwijl zij ademloos naar vaders verhaal luisterden en de gouden vlammengezichtjes knikten hun vriendelijk toe.

Plotseling begon het orgel te spelen:

Stille Nacht
Heilige Nacht....

De kinderen waren zóó in het mooie verhaal en de gebeurtenissen van heel, héél lang geleden verdiept, dat het hun niets verwonderd zou hebben, als het orgel uit zich zelf was gaan zingen, maar dat was niet zoo, hoor, want moeder was heel zachtjes opgestaan, toen zij merkte, dat vaders verhaal ten einde liep en nu zat zij voor het orgel en zong met haar heldere stem het eerste versje van „Stille Nacht” en het tweede versje zongen ze allemaal mee, behalve het kleinste broertje van

Riek, dat geheel sprakeloos was van verrukking van al het mooie dat hij te zien en te hooren kreeg en op Rieks schoot, waar hij het ten slotte toch maar het veiligste vond, met groote ronde oogen zat rond te kijken.

Toen kregen ze allemaal een kopje chocola met een kerstkransje en toen.... ging het laken van de cadeautjes af en een heeleboel witte pakjes met roode lintjes er om en allemaal versierd met een hulsttakje, vertoonden zich aan hun stralende blikken, en op ieder pakje stond een naam geschreven. Vader las de namen op, tante Willemien gaf de pakjes aan, terwijl moeder stond toe te kijken, hoe de kleine onhandige kindervingertjes, trillend van verwachting, de pakjes trachtten open te maken en hier en daar hielp zij even.

Dat was een vreugde! Voor ieder was er wat, zelfs de kinderen van Sokkepootje kregen ieder een balletje om mee te spelen.

„Henk Hoogeboom,” klonk plechtig vaders stem door de kamer. Een tamelijk groot rechthoekig plat pakje kwam in het hoekje bij Henk terecht en vier stevige jongenshanden (Hein Verschuur hielp mee uitpakken) hadden in een oogwenk het papier er af gewikkeld en twee paar stralende jongensoogen keken naar een prachtigen op zijde gewerkten tekst:

Dengenen, die God liefhebben, werken alle dingen mede ten goede. Rom. 8 : 28.

Het was heelemaal met de hand gedaan en Henk herinnerde zich plotseling, dat hij moeder met iets dergelijks had bezig gezien, zonder de minste gedachte, dat het iets voor hem kon zijn.

Sprakeloos van ontroering stond hij op en ofschoon iedereen in de kamer was, sloeg hij zijn beide armen om zijn moeders hals en kuste haar hartelijk.

Moeder zei niets, maar streek even met een innig gebaar door zijn haren en hun oogen spraken woorden, die nog nimmer door menschelijke lippen gevormd waren....

HOOFDSTUK XII.

Slot.

Hoog straalden de sterren in den helderen winternacht en de zilveren manestrallen streelden liefkoozend langs het witte huisje, dat midden in den wintertuin vredig te slapen lag.

Daarbinnen was alles nu tot rust gekomen. De kerstboom in de huiskamer had al zijn kaarsenoogjes gesloten en de zilveren en gouden klokjes hadden zich in slaap geluid.

De meubels waren fluisterensmoede in slaap

gevallen, want het was voor alle een drukke dag geweest.

Op het haardkleedje met haar pootje over haar beide kindertjes sliep sokkepootje, en af en toe spinde zij, alsof zij aangenaam droomde.

Op de slaapkamer van vader en moeder ging de vredige ademhaling van drie rustig slapende menschenkinderen.

En de manestralen, die, waar ze maar konden, naar binnen keken, hadden nergens iets op aan te merken.

Boven in zijn smal wit bed lag Henk en hij glimlachte in zijn slaap; hij droomde:

In de huiskamer, over een borduurwerkje gebogen, zat moeder ijverig te werken. Het was Henks tekst, hij zag het duidelijk, en bij elken steek, dien moeder deed, dacht ze aan hun geheim. Hij wilde naar haar toegaan om te zien, hoe ver ze was en toen werd hij opeens wakker.

Was het al zoo laat? De kamer was heelemaal licht, alsof het klaar dag was, doch toen zag hij ineens, dat het de maan was, die heel zijn kamertje met haar zilveren glans had gevuld, zoodat hij alles duidelijk om zich heen kon zien.

Daar hing de plaat van den Goeden Herder en daar vlak onder, vredig in het zilveren maanlicht, blikten hem vriendelijk de letters tegen, door moeders eigen handen geborduurd:

Dengenen, die God liefhebben, werken alle dingen mede ten goede.

Het was, of de maan gewacht had, tot hij ze gelezen had, want plotseling ging ze schuil achter een licht wolkje, waardoor de heele kamer weer in het schemerduister zonk, maar Henk had geen licht noodig om de woorden te lezen, die zoo diep in zijn hart geschreven stonden en zachtjes prevelend: „Dengenen, die God liefhebben, werken alle dingen mede ten goede,” viel hij weer in slaap.

